

Adventes Vēstis

2019
OKTOBRIS
#285

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU LATVIJAS
DRAUDŽU SAVIENĪBAS IZDEVUMS

VESELĪBAS VĒSTS

**DIEVA
BRĪNIŠĶĪGĀ
APSARDZĪBA**

Pusaudžiem:

Lidojošā pūķa lūgšana

**Vispasaules
misijas ziņas
sabatskolā**

Jauniešiem:

IMPACT nometne

Bērniem:

Bite – Dieva čaklā radībiņa

Saturs:

04

LATVIJAS ZIŅAS

07

AKTUĀLS JAUTĀJUMS

Svarīgā glābšana

08

VĀRDS MĀCĪTĀJAM

Ko tu saredzi?

09

PĀRDOMAS PĒC IZLASĪTĀ

Pravietis Jesaja

10

INTERVIJA

Apsūdzētājs ir uzvarēts!

12

LIECĪBA

Dieva brīnišķīgā apsardzība

14

TĒMA

Kāpēc SDA draudzē viena no pamatmācībām ir veselības vēsts?

17

JAUNIEŠI

Kopā ar Dievu katru dienu

18

PA BĪBELES LAPPUSĒM

**Atklāsmes grāmata.
Apokalipses kopsavilkums,
10. daļa**

20

SABATSKOLA

**Sabatskolas elementi: Vispasaules
misijas ziņas sabatskolā**

22

JAUNIEŠI

IMPACT nometne

24

PUSAUDŽI

Lidojošā pūķa lūgšana

26

BĒRNI

Bite – Dieva čaklā radībā

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Ance MOŽEIKO, Andris PEŠELIS,

Edija SUBATOVIČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti oktobrī!

Rudens iesācies gluži brīnumaini – nupat bija tik silti un jauki, ka, šķiet, vasara vēl tepat blakus, bet jau pēc dažām dienām mūs visus pārsteidza minusi un auksta lietus šaltis. Bet arī tās visas ir Debestēva dāvanas! “Spēka impulsa” seminārā 1. draudzē bija iespēja dzirdēt, cik ļoti liela nozīme ir pozitīvai domāšanai un pateicības ieraduma trenēšanai. Katrā situācijā mācies ieraudzīt kaut ko, par ko vari Dievam pateikties; katru dienu kladē vai telefonā ieraksti kaut vienu mazu lietu, par kuru vari teikt Dievam: “Paldies!”

Par pozitīvās domāšanas milzīgo nozīmi varat lasīt Tēmas rakstā “Kāpēc SDA draudzē viena no pamatmācībām ir veselības vēsts?” – mūsu gars ietekmē mūsu miesu un otrādi. Ja esam stresa pārmākti, noguruši un noraizējušies, cieš mūsu miesa. Tā bija viena no atziņām, kuru Dievs atklāja Elenai Vaitai. Kā šīs šķietami mazais asniņš noveda pie gluži pārsteidzošiem augļiem, par to lasiet žurnālā!

Pateicības ieradumu, protams, stiprina atbildētās lūgšanas un piedzīvojumi ar Dievu. Stāstus par neparastām lūgšanām un negaidītām atbildēm atradīsiet gan Latvijas ziņu sadaļā, gan liecību lappusītē, gan jauniešiem un pusaudžiem sagatavotajās lapās.

Žurnālā ir arī intervija par šaubām un uzvaru, uzrunājošs materiāls par misijas nozīmi Sabatskolā un daudz kas cits.

“Paklausība, kā arī mīlestība un pateicība pret Dievu uztur sirdī saules gaismu, lai arī diena būtu nezin cik mākoņaina.” (E. Vaita. “Liecības draudzei” 4, 48)

Lai jums visiem saulainas sirdis!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

P.S. Mana pateicība ir par jums un par iespēju dzirdēt Dieva vēsti no Pāvela Goijas septembra beigās Rīgā. Kāda ir jūsēja? Neaizmirstiet pierakstīt!

Jāņa evaņģēlija 17. nodaļā mēs varam lasīt Kristus lūgšanu, kur Viņš lūdz par Sevi, Saviem mācekļiem un Saviem sekotājiem, Viņa iesāktā darba turpinātājiem, kuri būs kā dzīva, nepārprotama liecība Dieva godības un Svētā Gara pārveidojošajam iespaidam.

“Tagad Es ziedoju Sevi viņu dēļ, lai arī viņi kļūtu svēti patiesībā. Es nelūdzu par viņiem vien, bet arī par tiem, kas tic uz Mani caur viņu vārdiem, lai visi būtu viens, itin kā Tu, Tēvs, Mani un Es Tevī, tā lai arī viņi būtu Mūsos; lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis. Un to godību, ko Tu Man esi devis, Es esmu devis viņiem, lai viņi būtu viens, tāpat kā Mēs esam viens. Es viņos un Tu manī, lai viņi ir pilnīgi vienībā, lai pasaule atzītu, ka Tu esi sūtījis Mani un esi viņus mīlējis, tāpat kā Mani esi mīlējis.” (Jāņa 17:19-23 JT)

Kristus nedomāja par gaidāmajām ciešanām un kaunpilno nāvi, Viņš nerūpējās par Sevi, bet daudz vairāk par tiem, kas turpinās Viņa iesāktā darbu, nesot Labo vēsti par Dieva žēlastību visām tautām.

Kristus pēdējā vēlēšanās bija, lai tā vienotība un nesavtīgās mīlestības harmonija, kas valda

Debesīs Dievības personu starpā, atspoguļotos arī Viņa sekotājos. Tai jākļūst par spilgtu un neapstrīdamu liecību šai kaislību pārņemtajai un kārdinājumu nomocītajai pasaulei. Tas ir kā neizskaidrojams brīnums, kas pārsniedz cilvēcīgās saprašanas un fantāzijas robežas...

Vienotība Svētajā Garā un sevi aizliedzošā mīlestība uz Dievu un līdzcilvēkiem ir kristietības standarts, uz kuru jātiecas visiem, kas sevi apliecina par Kristus mācekļiem un sekotājiem.

“Vienība ir spēks, bet šķelšanās — vājums. Ja tie, kas tic tagadējai patiesībai, ir vienoti, viņi atstāj paliekošu pozitīvu iespaidu. Sātans to labi saprot. Nekad viņš nav bijis apņēmīgāks kā tagad, lai Dieva patiesību padarītu pilnīgi neiedarbīgu, izraisot Kunga ļaužu vidū rūgtumu un šķelšanos. Cik uzmanīgi mums vajadzētu būt, katrā vārdā un darbībā cieši sekojot savam Paraugam, lai mūsu piemērs vadītu cilvēkus pie Kristus! Cik rūpīgi mums vajadzētu pasludināt patiesību tā, lai citi, ieraudzījuši tās vienkāršo skaistumu, tiktu ierosināti to pieņemt. Ja mūsu raksturs liecinās par tās svētojošo

spēku, tad mēs citiem būsīm par pastāvīgu gaismu un dzīvu vēstuli, redzamu un lasāmu visiem cilvēkiem. Mēs nekad nedrīkstam atļauties dot mūsu vidū vietu satanam ar nevienprātību un strīdiem.” (Elena Vaita. “Liecības draudzei” 5, 236)

Bībele saka, ka ir tikai “viena miesa, viens Gars, [...] viens Kungs, viena ticība, viena kristība; viens visu Dievs un Tēvs, kas pār visiem, ar visiem un iekš visiem.” (Efeziešiem 4:3-6) Vārds “viens” norāda uz patiesu vienotību, kaut ko vienotu un nedalāmu. Tas bija Dieva mērķis Viņa draudzei senatnē un ir vēl joprojām. Raksti saka, ka katra kristieša uzdevums ir pastāvīgi censties uzturēt šo garīgo vienotību ar Debesīm un savā starpā ar “miera saiti”, kas praktiskajā dzīvē atklājas kā savstarpēja cieņa, mīlestība un laipnība.

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

TUKUMA DRAUDZEI 95!

2019. gada 14. septembrī Tukuma draudze viesus sagaidīja ar saules siltumu sirdī, tādēļ ikvienam kļuva silti un skaisti. 15 gadu garumā atjaunotais Tukuma draudzes dievnams bija cilvēku pārpildīts. Koris un vēl daži viesi stāvēja pie zāles durvīm. Dievkalpojumam bija divas svinīgās daļas un pēc tam ne mazāk svarīga daļa – mielasts.

Pirmajā dievkalpojuma daļā bija mūzika un jubilejas apsveikumi. Tukuma draudzes mācītājs Andris Pešelis bija izveidojis Tukuma draudzes vēstures atskatu. Visi mācītāji, kuri bija kalpojuši un kuri bija viesu vidū, tika aicināti pateikt novēlējumu Tukuma draudzei. Pēc Tukuma draudzes viesmācītāju apsveikumiem sveicienus nodeva tuvākie kaimiņi – katoļu un baptistu draudzes mācītāji, kā arī citu draudžu pārstāvji un LDS prezidents Vilnis

Latgalis. Svētku reizē netika lauza Tukuma draudzes tradīcija – katru otro sestdienu vākt ziedojumus draudzes nama celtniecības izdevumu segšanai. Ar to arī beidzās pirmā dievkalpojuma daļa.

Arī otrā dievkalpojuma daļa bija bagāta ar muzikāliem priekšnesumiem – kora dziesmām, dzeju, vijoles spēli, bērnu dziesmiņu, vīru kvartetu. Svinīgo runu ar tēmu „Dzīvot cerībā!” teica LDS prezidents Vilnis Latgalis. Pēc iedvesmojošas runas draudze vienojās kopīgā litānijā, kas bija kā lūgšana draudzes nama iesvētīšanai. Litāniju noslēdza visu klātesošo mācītāju roku pacelšana svētību izlūgšanai pār draudzi un tās namu. Pēc ansambļa un kora priekšnesumiem otrā dievkalpojuma daļa beidzās un visi tika aicināti uz bagātīgo mielastu.

Dievkalpojums ilga četras stundas,

mielasts – vēl vismaz divas stundas, bet laiks paskrēja nemanot, jo viss bija ļoti noorganizēts, dievkalpojums kuplināts ar dažāda veida mūziku un iedvesmojošiem sveicienu vārdiem. Mielasta laikā bija iespēja no sirds izrunāties ar daudziem pazīstamiem cilvēkiem un vēlreiz pārliecināties, ka adventistu draudze ir viena liela ģimene.

Kā izteicās vairāki viesi un arī Tukuma draudzes mācītājs – ja tuvāko piecu gadu laikā Kristus vēl nebūs atnācis, tad visi laipni aicināti uz nākamo lielo jubileju – Tukuma draudzei 100! Bet pirms tam visi tika ielūgti 2019. gada 15. septembrī uz Durbes pili, uz kameramūzikas koncertu.

Uz Tukumu pēc smukuma un sirds siltuma!

Inguna Ievīte-Andersone

KONCERTS – DĀVANA

Mūsu draudzes 95 gadu pastāvēšanas svētku noslēguma koncerts notika 15. septembrī, un pretēji svētku ieskaņas koncerta jūnija saulainajai dienai tagad aiz Durbes pils lielās zāles logiem skarbs vējš locīja koku galotnes un auksts lietus liecināja – vasara aiziet. Tomēr zālē nebija brīvas vietiņas un valdīja sirsniņa, silta gaisotne. Mūsu draudzes locekļi Madara un Daumants Liepiņi kopā ar Madaras vijolspēles profesoru Roberto Mutoni bija atveduši ļoti skaistu dāvanu – kameramūzikas koncertu. Par programmas sastādīšanu stāstīja profesors, bet Madara tulkoja viņa teikto no itāļu valodas: „Mēs dzīvojam Itālijā, bet Daumants pasaulē, tādēļ programmu sastādījām *skype*. Itālijā veidojam koncertus ar mērķi atskaņot kompozīcijas, kas kopš uzrakstīšanas nav izpildītas. Pie šī

principa pieturējāties arī šoreiz. Tātad arī Latvijā noteikti pirmo reizi skanēs P. Nardīni Duets nr. 3 divām vijolēm. Tā kā divām vijolēm nav komponēts daudz skaņdarbu, tad d'Ambrozio ir aranžējis R. Šumaņa skaņdarbus, skanēs 6 dueti divām vijolēm un klavierēm.” Madara, piesakot K. Sen-Sānsa „Introdukciju un Rondo kapričiozo”, to raksturoja šādi: “Tajā skan prieks, pārdomas, mazas kaprīzes, es tajā dzirdu sevi.” Daumants, pirms spēlēt J. Mediņa skaņdarbu Daina nr. 14 klavierēm, pastāstīja, ka tas ir viens no viņa mīļākajiem skaņdarbiem, kuru viņš parasti spēlē koncertā kā piedevu; tad daudzi jautā, kas tas par skaistu, nezināmu skaņdarbu? Koncerta nobeigumā kā piedeva bija pārsteigums, īpaši mūsu brālim Kalvim Liepiņam – mūziķi atskaņoja viņa komponētu skaņdarbu “Slava

Dievam”. Par katru priekšnesumu skanēja dedzīgi pateicības aplausi. Madara un Daumants mums labi pazīstami, zinām, ka viņi kā kameransamblis vairākkārt ir piedalījušies konkursos, tādēļ vaicāju Madarai, vai ir starpība, ja viņu koncertā pavada Daumants vai cits pianists? Madara: „Ar Daumantu mums nav jātrenējas savstarpējā saspēlē un nav arī gandrīz nemaz jāvienojas par skaņdarba frāzēšanu. Esam „piedzimuši” gandrīz kā dvīņi visā, kas attiecas uz mūzikas jušanu”.

Mākslinieki lidoja tūkstošus kilometru, lai mums dāvātu šo brīnišķīgo koncertu. Paldies viņiem! Pateicība Dievam par mūziku un cilvēkiem, kuri ar viņiem doto talantu pagodina savu Radītāju!

Daina Sproģe, Tukuma draudze

GAIDĀMIE NOTIKUMI:

No 25. līdz 27. oktobrim seminārs Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju vadītājiem.

10. novembrī 10.00 Rīgā, Baznīcas ielā 12a LDS Sieviešu kalpošanas nodaļas organizēts seminārs “Uzvarošā dzīve Kristū”. Programmā: svētruna, liecības, 3 semināri, dziesmas, sadraudzība. Pieteikšanās līdz 27. oktobrim pa tālr. 29869979.

LATVIJAS VIENAUDŽU SALIDOJUMS

Uz III Latvijas valsts vienaudžu salidojumu 24. augustā VEF kultūras pilī starp daudzajiem Latvijas vienaudžiem – sirmgalvjiem bija ielūgtas arī divas mūsu māsas – 99 g.v. Lilija Šica no Siguldas draudzes un 95 g.v. Skaidrīte Teremta no Rīgas I draudzes.

Šo notikumu ar savu klātbūtni pagodināja Valsts prezidents Egils Levits, Saeimas priekšsēdētāja Ināra Mūrniece, Labklājības ministre Ramona Petraviča un Rīgas mērs Oļegs Burovs.

Pēc kopīgas fotografēšanās devāmies Lielajā zālē klausīties minēto amatpersonu uzrunas, pēc tam – koncertu. Koncertam beidzoties, virzījāmies uz plašajām priekštelpām, kur uz galdiem atradās uzkodas un atspirdzinoši dzērieni.

Visiem bija sarūpētas dāvanas. Bija iespēja fotografēties un jau pēc 2 – 3 minūtēm saņemt fotogrāfijas.

Iepriecinoši bija redzēt tik daudzus sirmgalvjus. Viņu vidū atradās arī 102 un 105 g.v. dāmas.

Tā kā mūs uzaicināja rakstiski izteikt vēlējumu Latvijai, to arī izdarīju. Šo vēlējumu ielīmēja vienā no piecām “Tautas saimes grāmatām”. Pēc 18. novembra grāmatas glabāsies Latvijas Nacionālajā bibliotēkā.

Lilija Šica vēlēja Latvijai ilgstošu mieru, bet mans, Skaidrītes Teremtas, vēlējums bija šāds:

“Dievs, svētī Latviju” ir tautas sirdslūgšana.

“Svētīta esi tu, tu zeme, kur dižciltīgs vīrs par ķēniņu un kuras augstie vadītāji sēž pie galda istā laikā – spēkpilni, nevis apskurbuši.

”Valdniekam jābūt taisnīgam, dievbijīgam, un tad viņš būs kā rīta gaisma saulei austot, kā rīts bez mākoņiem, kā gaišums pēc lietus, kas liek sazaļot zemei. Jālūdz gudrība un padoms no gudrības Avota, tad tauta kopīgi ar vadītājiem zels, plauks un gudri spēs pastāvēt pret netaisniem iespaidiem, atšķirs pareizo no nepareizā, labo no ļaunā.

Tik ilgi, kamēr tauta un vadītāji paklausa Dieva Vārdam, pilda solījumus, tik ilgi mūsu Tēvs, Mūžīgais siržu Izmeklētājs, pildīs Savus, izliedams pār uzticīgajiem Savas bagātās svētības.

Dievišķa labvēlība paredzēta tai tautai, kas veltī uzmanību senatnes gudrā ķēniņa Salamana teiktajam: “... bīsties Dieva un ievēro Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam! Jo Dievs tai tiesā, kas nāks pār visu apslēpto, pasludinās Savu spriedumu pār visu notikušo, vai tas būtu bijis labs vai ļauns.”

DIEVS, SVĒTĪ LATVIJU!

Skaidrīte Teremta, Rīgas 1. draudze

Egils Levits

LŪGŠANA BLAUMAŅA BRAKOS

Jau 15 gadus augusta trešajā sestdienā Rūdolfa Blaumaņa muzejā “Braki” norisinās pasākums “Garīguma pēcpusdiena Brakos”.

Šajā gadā pasākumā piedalījās jauktais koris “Adventus”, kā arī bērnu ansamblis, mūziķu grupa un jauniešu kvintets no Rīgas. Gaišas un iedvesmojošas mūzikas skaņas, savienojoties ar Radītāja dāvētās dienas skaistumu, skāra, šķiet, ikviena klātesošā – gan lielā, gan mazā sirdi.

Garīguma dienu ieskaņā uzrunu sanākušajiem teica muzeja vadītāja Anna Kuzina. Viņa bija sagatavojusi interesantu pārskatu, kurā akcentēja R. Blaumaņa reliģiskos uzskatus, kas viņa darbos galvenokārt nolasāmi starp rindiņām, it kā cita starpā, garāmejojot. Vecā Daldas lūgšana novelē “Nāves ēnā”, Latīņas lūgšana kletī novelē “Šūpulis”, Dūdara rājiens Rūdim lugā “Skroderdienas ‘Silmačos’” un vēl daudz citu mazu

Kādēļ Dieva desmit baušļi nav iekļauti apustuļu ticības apliecībā Ap. d. 15:20?

Izlasīsim Ap. d. 15. nodaļu, lai saprastu, kādu problēmu risināja agrīnā kristīgā draudze. Tad izlasīsim pašu ticības apliecību. Rakstu vietas konteksts ir vislabākais vadonis, lai saprastu tekstu.

1. Saprotot problēmu. Problēma ir skaidri aprakstīta 15. nodaļas pašā sākumā. Daži no kristīgajiem jūdiem bija sacījuši tiem, kuri atgriezās no pagāniem, ka tiem vispirms ir nepieciešams apgraizīties saskaņā ar Mozus paražu, lai varētu iegūt glābšanu (1. pants). Apgraizīšana bija rituāls, lai ieietu jūdu ticībā. Tas, tā sakot, iekļāva pagānus Dieva ļaužu pestīšanas vēsturē, kas tiek atgādināts Pashas svētkos (2Moz. 12:48-49). Šķiet, ka apgalvojums “Ja jūs neapgraiza..., jūs nevarat tikt pestīti” nav strikts legalisms. Ar to tiek apgalvots, ka pestīšana nāk no jūdiem (Rom. 9:4-5). Tātad, lai piedzīvotu glābšanu, ir nepieciešams tapt par jūdu. Citiem vārdiem, pagāniem vispirms ir jātop par jūdiem, lai iegūtu svētības no glābšanas Kristū.

Taču bija vēl kaut kas. Daži no jūdu ticīgajiem apgalvoja, ka pagāniem ir nepieciešams apgraizīties un “ievērot Mozus bauslību” (Ap.d. 15:5). Iespējams, ka tiem šķitis, ka pagāniem ir nepieciešams ievērot Mozus bauslību un tapt apgraizītiem, bet varbūt tiem prātā ir bijis kas

cits. Pēteris uzskata, ka problēma ir saistīta ar rituāliem nešķīstības likumiem. Runājot par pagāniem, viņš saka, ka Dievs “nemaz nav šķīrojis mūs un viņus, šķīstīdams viņu sirdis ar ticību” (9. pants). Citiem vārdiem, Dievs bija paveicis jūdu un pagānu labā to, ko rituālie likumi nebija spējuši sagādāt. Viņš bija šķīstījis to sirdis (Ap. d. 10:15, 11:9).

2. Saprotot ticības apliecību.

Ticības apliecība nosaka, ka apgraizīšana netiek prasīta no tiem, kuri atgriežas no pagāniem. Viņiem nav nepieciešams tapt par jūdiem, lai tiktu glābti. Pēteris saka šo: “Bet mēs ticam, ka ar Kunga Jēzus žēlastību tiksim pestīti tāpat kā viņi” (Ap. d. 15:11). Glābšanu abas grupas sasniedz vienādi: caur Jēzu. Ticības apliecība ir balstīta uz 3. Mozus 17. un 18. nodaļu, un tā nosaka, ka no tiem, kas no pagāniem top par kristiešiem, tiek sagaidītas tikai četras lietas (Ap.d. 15:29): pirmkārt, “lai sargās no apgānīšanās ar elkiem” (3Moz. 17:3-9), otrkārt, “no asinīm” (10.-14. pants), treškārt, “no nožņaugtā” (15.-16. pants) un, ceturtkārt, “no netiklības” (3Moz. 18:1-30). Te mums ir darīšana ar trīs cieši saistītiem kristīgās dzīves aspektiem. Pirmais pamatā ir paziņojums pret elkālpību un Dekaloga pirmā baušļa atgādinājums. Tas nozīmē, ka desmit baušļi netiek nolikti malā. Nākamie divi attiecas uz veselības likumiem Vecajā Derībā (3Moz. 11. nod.). Tie aizliedz asins

un asiņainas gaļas lietošanu pārtikā. Tas atgādina, ka Bībeles veselības likumi vēl aizvien ir spēkā un ka šeit ir minēta šķīsto dzīvnieku gaļa. Pēdējais aizliegums ir par morālo šķīstību, ko paredz septītais bauslis, taču tas sevī ietver jebkādu seksuālo amoralitāti. Ticības apliecība izceļ šo, no pagāniem atgrieztos, ticīgo garīgo, morālo un fizisko labklājību, kas paver tiem vieglāku ceļu saskarē ar jūdu kristiešiem.

3. Saprotot bauslību. Balstoties uz iepriekšējiem komentāriem, var secināt, ka ticības apliecība ne tikai izceļ Dieva morālo bauslību, bet arī apstiprina tās vērtību to kristiešu dzīvēs, kuri atgriežas no pagāniem. Tas Apustuļu darbu grāmatā nav jaunums. Saskaņā ar šo grāmatu daudz pagānu apmeklēja sinagogas sabatā un ievēroja bauslību, taču formāli viņus nepieskaitīja pie jūdiem. Tos dēvēja par “dievbijīgajiem” (skat. Ap.d. 17:4, 17). Kad daudzi no tiem kļuva par kristiešiem, tie jau ievēroja sabatu. Iespējams, ka Ap. d. 15:21 norāda, ka kristieši (gan no jūdiem, gan no pagāniem) katru sabatu apmeklēja sinagogas, kur tie tika pamācīti par Dieva bauslības morālajiem un reliģiskajiem aspektiem. Apgraizīšana (kā daļa no rituāliem likumiem) no pagāniem netiek prasīta.

*Endžels Manuels Rodrigess
(Adventist World, 2014. gada jūlijs),
tulkoja Andris Pešelis*

epizožu parāda Rūdolfu Blaumani kā cilvēku, kurš savu dzīves ceļu gājis kopā ar Dievu. Īpaši spilgti tas atklājas viņa odā “Mana lūgšana”, kas šajā gadā kļuva par Garīguma dienu vadmotīvu. Tieši šis R. Blaumaņa darbs bija pamatā garīgajām pārdomām, kuras klātesošajiem līdzdalīgi sludinātais Valdis Zilgalvis, aicinot pārdomāt trīs īpašas Dieva dāvanas – spēju mīlēt, fantāziju un ilgošanos.

Pasākuma noslēgumā ikvienam bija iespēja baudīt gardu cienastu pie dāsnī klāta galda, par ko bija parūpējušās Madonas un Ērgļu draudžu saimnieces, kā arī iegūt sev īpašu dāvanu ar mūžības vērtību – grāmatu, kuru ikviens pasākuma apmeklētājs varēja izvēlēties atbilstoši savām interesēm un vajadzībām.

Anitra Roze

KO TU SAREDZI?

*Veins Erasmuss
(Wayne Erasmus) –
SDA Dienvidanglijas draudžu
savienības mācītājs*

Aplūkosim Jāņa evaņģēlija 4. nodaļas stāstu, lai pārdomātu, ko mēs saredzam.

Tas ir zināms stāsts par Jēzus ierašanos Ziharas pilsētā un sarunu ar samariešu sievu pie akas. Nevienš nezina šīs sievietes vārdu. Taču Jānis velta šim stāstam vairāk vietas nekā brīnumu aprakstiem, kurus veica Jēzus.

Šīs vārdā nenosauktās sievietes dzīve bija nonākusi strupceļā. Tā izrādījās pilnīgi savādāka, nekā viņa bija sapņojusi bērnībā vai jaunībā. Viņai bija savas cerības un plāni, bet dzīvē viss sagriezās kājām gaisā. Mums nav zināms, kādā veidā viņa bija tikusi pie pieciem vīriem, mēs nezinām, vai viņa bija atraitne vai šķirtene, jo tā laika sievietes statuss sabiedrībā atšķīrās no mūsdienām. Taču viens ir skaidrs – viņas nākšana uz aku dienas karstākajā brīdī nebija nejauša; viņa turp devās tieši šajā laikā, lai nevienu nesatīktu un lai nebūtu jāklausās nosodījumi un izsmiekls no citām sievietēm, kurām dzīvē veicies labāk.

Ierasti sievietes pēc ūdens uz aku gāja agri no rīta vai vakarā, kad karstums bija mitējies, bet viņa turp devās dienas vidū, jo bija pārliccināta, ka šajā karstajā laikā tur neviena nebūs. Taču pie akas sēdēja kāds vīrietis, kurš, spriežot pēc apģērba, bija jūds. Viņa bija pārliccināta, ka vīrietis neko viņai nejautās, jo jūdi ar samariešiem nekomunicēja.

Vēl nekad iepriekš neviens nebija šai sievietei jautājis par viņas ticību Dievam. Nevienu tas nebija interesējis. Sabiedrību interesēja citi ar viņu saistīti jautājumi. Jēzus zināja šīs sievietes izslāpušo sirdi.

Ko saredzēja šī sieva? Pēc sarunas ar Jēzu šī sieviete vispirms saredzēja Viņā jūdu, tad pravieti un visbeidzot – tik ilgi gaidīto Mesiju. Viņa top par pirmo Kristus misionāru, liecinot, ka Kristus viņu pazīst. Kristus viņai bija atklājis kādas noteiktas

viņas dzīves detaļas, no kā šī sieviete bija secinājusi, ka svešinieks viņas priekšā ir kas vairāk nekā tikai cilvēks.

Ko saredzēja samarieši? Viņi arī nebiedrojās ar jūdiem, tiem bija savi priekšstati vienam par otru. Tomēr, neraugoties uz dienas karstumu, viņos radās ziņkārība. Samarieši devās uz aku, lai paskatītos, kas tas ir par cilvēku, kas tur sēž. Ziņkāre veidoja samariešos ticību, un viņi dzēra no dzīvības ūdens. Viņi varēja apliecināt, ka ir atzinuši Jēzu pasaules Glābēju ne tādēļ, ka bija dzirdējuši šīs sievietes liecību, bet gan tādēļ, ka paši bija dzirdējuši dzīvības vārdus no Jēzus.

Ko saredzēja mācekļi? Viņi bija nākuši kopā ar Jēzu un bija ceļā uz Galileju. Zihara atradās tikai pa ceļam. Tā, viņu vērtējumā, bija slikta vieta, kuru viņi ir spiesti šķērsot, bet noteikti te neuzkavētos ilgstoši, jo viņiem jānonāk īstajā vietā – Galilejā. Mācekļu skatījumā Zihara bija tikai vieta, kur nopirkt pārtiku. Tā nebija misijas lauks. Vēl vairāk – samarieši nebija tie, ar kuriem viņi vispār vēlētos komunicēt. Galileja ir labāka vieta, kur evaņģelizēt un organizēt Bībeles seminārus.

Saskaņā ar jūdu priekšstatiem, ēst maizi kopā ar samariešiem ir tas pats, kas ēst cūkgaļu. Viņi neuzskatīja, ka Samarija ir vieta, kur runāt par Dievu. Tur nav vērtīgu cilvēku, kuru dēļ būtu vērts šajā vietā uzturēties. Viņi lūkojās uz samariešiem, līdzīgi kā Jona bija lūkojies uz niniviešiem, gaidot to iznīcināšanu.

Ko saredz Jēzus? Viņš runāja par barību, kuru mācekļi nepazīst. Jēzus redzēja baltās druvas, kuras ir gatavas plaujai. Viņš uzkavējās Ziharā tā vietā, lai steigtos prom uz Galileju. Nav aprakstīts, ko Jēzus sludināja un darīja starp samariešiem. Taču ir uzrakstīts, ka viņos bija radusies ticība, kādas nebija starp jūdiem Galilejā. Jēzus tika atklāts viņu starpā

kā tāds, kas ir Dievs ar mums. Dievs cilvēka miesā. Kā apliecinātājs tam, ka Dievs mīl cilvēku.

Te varētu apstāties un sacīt, ka tas ir pats svarīgākais – ko saredz Kristus. Dievs zina visas lietas. Tomēr ir vēl viens jautājums. Tas ir jautājums par mums.

Ko saredzi tu? Cilvēki saredz dažādas lietas. Vieni saredz savas problēmas, negatīvās lietas savā dzīvē, savas dzīves galu, grūtības, apstākļus, šķēršļus, slimības un daudz ko citu. Taču tiem ir grūti saredzēt Dieva vietu savā dzīvē. Kur Dievs ir pašlaik?

Kur ir tā vieta, kur es justos vislabāk? Kur ir mana vieta dzīvē? Kur ir mana kalpošana tam Kungam? Vai es uzkavētos turpat, kur uzkavējas Jēzus? Vai arī es steigšos nokļūt pavisam kur citur, vietā, kuru es uzskatu par labāku?

Jēzus uzkavējas apstākļos, kuros ir grūti, neērti, pretrunīgi. Viņš apstājas, lai uzrunātu tos, kuriem citi paietu garām. Jēzum bija jāapstājas Ziharā. Mācekļiem bija ejams garš ceļš, līdz tie nonāca pie tiem pašiem secinājumiem, pie kuriem bija nonākusi šī Samarijas sieva un viņas pilsētiņas iedzīvotāji, atzīstot Jēzu par pasaules Glābēju.

Mācekļi steidzās prom no Ziharas, lai nokļūtu labākā vietā. Vai arī tu steidzies nokļūt kādā labākā vietā, lai paietu garām Ziharai? Kas ir tava Zihara, kur apstāties? Mācekļi domāja, ka Jēzus vislabāk var darboties tikai Galilejā. Mēs zinām mācekļu vārdus, taču nezinām šīs sievietes un pārējo samariešu vārdus. Taču viņi atzina Mesiju un dzēra no dzīvības ūdens.

Kas ir tas, ko tu saredzi?

*2019. gada 11. jūnija svētrunas
norakstu Nūboldas draudzē veica
Andris Pešelis*

PRAVIETIS JESAJA

Lasot augusta mēneša "Adventes Vēstis" publicēto Pāvela Goijas svētrunu „Sastapt Dievu”, mani piesaistīja autora vairākkārt uzsvērtais vārds „tiesājošs”. To P. Goija attiecina uz Bībeles pravieti Jesaju, sakot: "Kā atzīst Bībeles pētnieki, Jesajas grāmatas ebreju valodas tekstā no 1. līdz 5. nodaļai redzams, ka Jesaja ir koncentrējies uz formu izpildi, viņš ir ļoti tiesājošs. Vai jūs uztverāt, ko saku? Kāds viņš bija? Koncentrējies uz formu un tiesājošs. Šīs abas lietas vienmēr iet roku rokā – **cilvēki, kuri koncentrējas uz formu, ir tie, kuri tiesā citus.** Jesaja bija ļoti tiesājošs. Viņš sāka savu kalpošanu 755. gadā pirms Kristus. Savā grāmatā starp 1. un 5. nodaļu viņš notiesā, notiesā, notiesā, izpilda rituālus un kritizē citus. 6. nodaļā kaut kas mainās. Zinātnieki domā, ka 6. nodaļā minētie notikumi risinās 740. gadā pr. Kr. Cik daudz gadu ir starp 755. un 740. gadu? 15 gadus Jesaja bija pravietis, kalpoja Dievam, tomēr viņa kalpošana bija auksta un nedzīva reliģija."

Tāds ir šī pravieša raksturojums līdz 6. nodaļai. Rodas jautājums – cik nopietni ņemamas vērā tad ir šīs viņa grāmatas pirmās piecas nodaļas? Tās taču arī ir inspirētas. Domāju, ka ne vienam vien lasītājam varēja rasties šāds jautājums. Šodien vienam otram ir tendence pati par sevi nievājoši raudzīties uz Dieva izraudzītājiem praviešiem.

Iedziļinoties tekstā, jāsaka, personīgi man ir grūti ieraudzīt, ka Jesaja būtu tik tiesājošs. Domāju, ka arī svētrunas autors to nav domājis tā, kā tas atspoguļots šajā rakstā. Varbūt par iemeslu ir tulkojuma nianšes, vai arī tas, ka runātais uzlikts uz papīra, kas var atšķirties no tā, ko patiesībā domājis un runājis autors. Lai arī kā – kad viņš pats ieradīsies Latvijā, varēsim pajautāt.

Un tā – kādēļ Dievs atklājās Jesajam un viņš redz Kungu „aci pret aci”? Vai tas tādēļ, ka Jesaja ir tik tiesājošs? Grāmatā „Pravieši un ķēniņi” (306., 307. lpp. orig.) E. Vaita saka, ka Jesajas dienās elku kalpošana Jūdas valstī bija ļoti plaši izplatīta, ka pati par sevi tā neradīja nekādu izbrīnu: "Nekrietnie darījumi starp visām ļaužu šķirām bija tik klaji, ka tie nedaudzie, kas vēl uzticīgi turējās pie Dieva, bieži jutās kārdināti zaudēt drosmi un padoties šaubām un izmisumam. Šķita, ka Dieva nolūks ar Izraēlu neizdosies un stūrgalvīgo tautu piemeklēs Sodomai un Gomorai līdzīgs liktenis. Ņemot vērā šos apstākļus, nav pārsteigums, ka Jesaja, kas Usijas valdīšanas pēdējos gados tika aicināts nest Jūdu tautai Dieva brīdinošās vēstis, centās izvairīties no šādas atbildības. Viņš labi saprata, ka sastapsies ar krasu pretestību. Apzinoties savu nevarību strādāt šādos apstākļos un domājot par to, cik neticīgi un stūrgalvīgi ir ļaudis, pie kuriem viņam būs jādabojas, tam

uzdevums likās neizpildāms. Vai lai, drosmi zaudējis, tas tagad atsakās no uzdevuma un ļauj Jūdām netraucēti kalpot elkiem? Vai lai Ninives dievi valda virs zemes kā pastāvīgs izaicinājums Debesu Dievam?

Šādas domas pildīja Jesajas prātu, stāvēt dievnama vārtos. Piepeši vārti un iekšējais priekšsargs šķita it kā paceļamies, un viņš drīkstēja ieskatīties iekšienē – vissvētākajā vietā, kur arī pravietim bija aizliegts ieiet. Tur viņam tika dota atklāsme par Jehovu, kas sēdēja uz augsti izvirzīta troņa, kamēr Viņa godības klātbūtne piepildīja visu templi. [...] Skatot šo Kunga godības un varenības atklāsmi, Jesaju pārņēma visu pārvaroša apziņa par Dieva šķīstumu un svētumu. Cik ass pretstats starp Radītāja nepārspējamo pilnību un to grēcīgo cilvēku izturēšanos, kuri, līdzīgi pašam pravietim, tik ilgi skaitījās pie Izraēla un Jūdas izredzētajiem! Tāpēc arī viņš izsaucās: "Bēdas man!" Stāvēt iekšējā svētnīcā, spožajā dievišķās klātbūtnes gaismā, viņš apzinājās pats savu nepilnību un spēka trūkumu, lai viens varētu izpildīt tam uzlikto pienākumu. [...] Pravieša pienākums bija skaidrs: ir jāpaceļ balss pret valdošo ļaunumu. Bet tas baidījās uzsākt šo darbu bez cerības nodrošinājuma."

*Laimonis Tomsons, mācītājs
emeritus*

APSŪDZĒTĀJS IR UZVARĒTS!

Pirms kāda laika draudzi sasniedza ziņa, ka vairāku mūsu sludinātāju vārdi atrasti tā saucamajos “čekas maisos”. Reakcija uz šo ziņu bija ļoti atšķirīga. Atšķirīga bija arī to sludinātāju rīcība, kuru vārdi “maisos” tika atrasti. Viens no viņiem – Rīgas 1. draudzes mācītājs Andrejs Āriņš – vērsās pie tiesībsargājošajām iestādēm. Tiesas spriedums viņa lietā bija: “Andrejs Āriņš nav bijis VDK informators un nav slepeni ar to sadarbojies”. Spriedums tika publicēts arī žurnālā “Adventes Vēstis”, taču runas par šo notikumu joprojām nenorimst, tāpēc nolēmām aicināt uz sarunu pašu Andreju Āriņu.

AV: Būsim atklāti – arī pēc pieņemtā sprieduma neuzticība daudz ir palikusi. Tev par labu liecināja bijušais VDK darbinieks, taču tieši tas izraisīja vislielākās šaubas – vai gan viens čekists liecinās pret otru.

Andrejs Āriņš: Vēlos atgādināt mūsu Bībeles paziņojumu Jāņa Atkl. 12:10 “Tad es dzirdēju stipru balsi debesīs saucam: “Tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks un valstība un Viņa Kristus vara, jo ir gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs, kas tos apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm.”

“Čeka nav vienīgā iespēja, kā velns var darboties, jo tad arī par viņu mums būtu jārunā kā par tādu, kas atrodams tikai maisos,” AV intervijā “Pelavas...” sacīja mācītājs Viktors Geide. Viens no Valsts drošības komitejas uzdevumiem bija panākt zināmas aizdomas, pat šķelšanās draudzēs, lai sagrautu Dieva kalpus gan fiziski, gan morāli un lai pilnīgi iznīcinātu draudzi. Arī ar čekas maišu atvēršanu tas ir noticis. Kā intervijā teica br. Geide – vājākie draudzes locekļi izsaka aizdomas: “Brālītis droši vien kaut kur ir piekāpies!”

Pirms tiesas sēdes specializētā vairāku nozaru prokuratūra veica nopietnu nopratināšanas un izmeklēšanas darbu, pārbaudot visus pieejamos materiālus un liecības. Tiesas sēdē kā viens no lieciniekiem bija uzaicināts Aleksandrs Iščenko. Viņš liecināja, ka VDK strādājis no 1975. līdz 1991. gadam un viņa operatīvais darbs bijis saistīts ar baznīcu pārstāvjiem. Viņš arī apliecināja, ka tādu personu kā Andrejs Āriņš neatceras. Nopratināšanā viņam tika uzrādīta

kartīte Nr. 22314, uz ko viņš atbildēja, ka rokraksts kartītē ir līdzīgs viņa rokrakstam, bet viņš neatceras, ka būtu šādu kartīti aizpildījis. Viņš arī nevarēja pateikt, kādā sakarā šī kartīte tikusi aizpildīta. Veicot savus darba pienākumus, šis cilvēks bija kontaktējies ar turpat visiem baznīcas darbiniekiem dažādās draudzēs. Viņš atbildēja, ka nezina, vai esmu sniedzis kādus ziņojumus VDK, bet personīgi viņam ne šādi ziņojumi, ne jebkāda informācija sniegta nav un parakstu par sadarbību ar VDK Andrejs Āriņš viņam devis nav. Viņš arī liecināja, ka šajā laikā uz pus gadu atradies komandējumā Maskavā.

AV: Kartotēkā minēts segvārds “Alfs”. Rodas tāda kā asociācija ar Alfu, piemērots segvārds sludinātājam. Un vai gan tiem, kuri nesadarbojās, tika piešķirti segvārdi? Šie jautājumi un pārdomas draudzē dzirdēti ne reizi vien. Iespējams, Tu pats esi tos dzirdējis vai uz tiem atbildējis.

Andrejs Āriņš: Kartītē teikts, ka esmu ticis savervēts 1986. gada 17. februārī un ka vervētājs bijis šis Aleksandrs Iščenko, taču Totalitārisma seku dokumentēšanās centrā nekādi ziņojumi vai citi materiāli, kuros būtu minēts segvārds “Alfs” nav atrasti. Tāpat nav atrasti citu agentu ziņojumi, kuros būtu minēts vārds “Andrejs Āriņš”. Tiesa konstatēja, ka tādas kartītes esamība vien pati par sevi nenozīmē, ka esmu sadarbojies ar VDK, un lietā esošos pierādījumus tā neatzina par pietiekamiem, lai konstatētu sadarbības faktu ar Valsts drošības komiteju. Par segvārdu “Alfs” uzzināju tikai no šīs kartītes internetā.

AV: Varbūt labāk būtu izstāstīt visu pēc kārtas. Tu taču tikies ar šiem cilvēkiem?

Andrejs Āriņš: 1979. gadā strādāju Tukumā, remontceltniecības iecirknī par vecāko inženieri. Šajā laikā saņēmu uzaicinājumu no toreizējā SDA draudzes vecākā sludinātāja Jāņa Oltiņa sākt sludinātāja darbu Alūksnes draudzē. Tiku arī brīdināts – lai saņemtu sludinātāja apliecību, man vajadzēs iziet drošības pārbaudi. Pēc kāda laika saņēmu uzaicinājumu ierasties Tukuma izpildkomitejā pie tās priekšsēdētāja, savukārt tieši šis priekšsēdētājs bija noorganizējis tikšanos ar VDK pārstāvi no Rīgas. Pirms šīs tikšanās un arī pirms katras turpmākās tikšanās lūdzu Dievu un ieguvu mieru turpināt sarunas ar valsts un partijas pārstāvjiem. Šajās sarunās jutos kā Dieva un draudzes pārstāvis. Tajā pirmajā reizē man jautāja, vai klausos ārzemju raidstacijas; atbildēju, ka neklusos un ka mani tas neinteresē. Otrs jautājums, kuru man uzdeva VDK pārstāvis, bija par jauniešu aģitāciju Alūksnes draudzē. Uz to atbildēju, ka mums ir vajadzīgi reliģiski pārliecināti cilvēki, nevis tādi, kas aicināti aģitācijas rezultātā. Tad VDK cilvēks uzdeva jautājumu, vai man, sākot kalpot Alūksnes draudzē, tās locekļu skaits pieaugs vai samazināsies. Atbildēju, ka draudzes locekļu skaita samazināšanās nav gaidāma.

1980. gada 14. janvārī Rīgā no reliģisko lietu pilnvarotā saņēmu sludinātāja apliecību. Izejot no šī nama uz ielas, pie manis pienāca kāds cilvēks, kurš stādījās priekšā kā Aleksandrs. Viņš arī teica, ka

sadarbojas ar Reliģisko lietu pārvaldi un nodarbojas ar baznīcas atbalstu. Ja man rodas kādas problēmas, Aleksandrs piebilda, lai vēršos tieši pie viņa.

Apmēram pēc mēneša mani pie sevis uzaicināja reliģisko lietu pilnvarotais. Viņš jautāja man par uzdevumiem draudzē, par attiecībām un sadarbību ar Alūksnes izpildkomiteju. Atbildēju, ka esmu draudzē pieņemts un sadarbība ir laba, viss ir kārtībā.

Pēc kāda laika Rīgā uz ielas it kā nejauši atkal sastapu jau iepriekš minēto Aleksandru. Viņš uzaicināja mani uz savu auto un tur izteica konkrētu piedāvājumu sadarbīties ar VDK – ziņot par citiem sludinātājiem, norisēm draudzē, draudzes darbu. Uz to es atbildēju, ka neko tādu darīt nevaru, katram jādara savs darbs un nekāda sadarbība notikt nevar.

Vēl pēc kāda laika no jauna tiku izsaukts pie reliģisko lietu pilnvarotā. Tajā dienā pie pilnvarotā atradās arī Aleksandrs. Viņi jau bija divatā. Sāka man stāstīt par citu mācītāju tā saucamajām nelikumībām un jautāja, ko es par to domāju. Es sacīju – tās ir jūsu domas, to vajag pierādīt. Ieturēju neitrālu pozīciju, jo sapratu, ka tā ir provokācija. Tad viņi iedeķa man parakstīt papīru, ka es neko no dzirdētā un runātā nedrīkstu izpaust. Es šo papīru neparakstīju, pateicu, ka man jāsaskaņo ar maniem kolēģiem, vai tāds papīrs ir jāparaksta.

AV: Un ko viņi?

Andrejs Āriņš: Protams, viņi bija ļoti neapmierināti. Izteica draudus, ka atņems sludinātāja apliecību; viņi baidīja visus sludinātājus ar apliecības atņemšanu, akcents bija uz to. Es pateicu, ka manā skatījumā tā ir provokācija, ka viņi vēlas panākt sludinātāju sanaidošanu. Pēc šī gadījuma manas tikšanās ar Aleksandru beidzās.

1983. gadā mani pārcēla kalpot uz Liepāju un Aizputi. Liepājā vairākus gadus no partijas pārstāvjiem bija miers. Bija tikšanās ar izpildkomitejas nodaļu vadītājiem, lai risinātu jautājumus par saimnieciskajām un finansiālajām lietām.

1986. gadā viss sākās no jauna. Liepājas izpildkomitejas pārstāvis uzaicināja mani pie sevis. Tur tiku iepazīstināts jau ar citu VDK pārstāvi. Viņš mani izjautāja par maniem

mērķiem un plāniem. Pēc tam laiku pa laikam šis cilvēks man piezvanīja un apjautājās, kā man klājas, vai nav kādu problēmu. Atbildēju, ka viss ir kārtībā.

Pēc kāda laika nolēmu uzaicināt šo drošības vīru uz draudzi, lai demonstrētu viņam reliģiska rakstura filmu par Dieva tautas iziešanu no Ēģiptes pāri jūrai Mozus vadībā. Tas bija neoficiāli. Es riskēju zaudēt apliecību. Katru tikšanos ar čekistiem es uzskatīju par evaņģelizācijas iespēju. Uz dievnamu atnāca trīs vīri un noskatījās šo filmu. Atsauksmes bija pozitīvas. Nekāda negatīva reakcija no viņiem nesevoja. Bija parādījies cilvēciskais faktors. Kādu laiku valdīja klusums. Tad, pēc ilgāka laika, tiku uzaicināts uz kabinetu Liepājas rajona izpildkomitejā, kur atkal tikos ar to pašu drošības vīru. Šoreiz viņš daudz stāstīja par sevi, par savu ģimeni. Stāstīja, ka neveicas ar automašīnu, ka bieži nonāk avārijās, un palūdza iesvētīt mašīnas stūri. Mana atbilde bija, ka problēma nav automašīnas stūrē, bet gan pašā vadītājā, un rekomendēju aizlūgt par šo vadītāju. Viņš atbildēja, ka padomās par to, bet tā arī pazuda. Uz laiku mūsu kontakts bija beidzies.

Pēdējo reizi ar šo vīru tikos Liepājā 1991. gadā, jau pēc augusta puča. Viņa pēdējie vārdi bija: “Es jūs apskaužu, jo jums kā sludinātājam ir nākotnē, man tādas vairs nav. Man viss ir beidzies, esmu bijis tikai instruments partijas rokās.”

Man ir pārsteigums, kā mans vārds varēja nonākt šajā kartotēkā. Nekad neesmu bijis ne ziņotājs, ne aģents, ne dzīvokļa turētājs, ne jebkādā citā veidā apzināti sadarbojies ar Valsts drošības komiteju. Kā adventistu mācītājs neiesaistots politikā.

Pēc katras manas tikšanās ar Valsts drošības komitejas pārstāvjiem par mūsu sarunām es vienmēr informēju vecākos sludinātājus un draudzi. Man nevajadzēja ne sevi attaisnot, ne slēpties, jo vienmēr esmu centies visu darīt saskaņā ar savu ticību un sirdsapziņu...

AV: Ir skaidrs, ka pierādījumus, kuri apmierinātu pilnīgi visus, nevarēs sniegt ne tiesa, nedz arī Tu pats. Taču, ja, kādu apsūdzot, varam kļūdoties uz vienu vai otru pusi, labāk kļūdīsimies attaisnojot, nevis apsūdzot. Ko Tu saki par šādu domu?

Andrejs Āriņš: Es pats nāku no ticīgas ģimenes, kurā bija represētie – tēvs, brālis un māsa. Mana attieksme pret visām padomju valdības nelikumībām bija un joprojām ir noraidoša. Man nekad prātā nav neienākusi doma sadarbīties ar padomju varas drošības pārstāvjiem. Pirms izteikt aizdomas un šaubas par tiem, kuri iekļuvuši čekas maisos, aicinu padomāt. Neuzticības izteikšana, pirms nav iegūti nopietni pierādījumi, kas neuzticību pamodina, vērtējama kā ļoti negatīva parādība, turklāt – draudzē.

Nobeigumā vēlos atgādināt 1. Kor. 4:3-5 “Man neko tas nenožīmē, ka jūs mani tiesājat, nedz cilvēku tiesa, nedz arī es pats sev esmu tiesnesis. Es pats nekādu vainu pie sevis neapzinu, taču tas mani neattaisno, vienīgi Kungs ir mans tiesnesis. Tā kā netiesājiet pirms laika, kamēr nav atnācis Kungs, Viņš nāks un apgaismos tumsā apslēpto un darīs redzamus sirds nodomus, un tad katram būs sava uzslava no Dieva.” (JT)

Lai spriestu par čekas kartīšu uzticamību vai neuzticamību, mums jāgriežās pie Universa Valdnieka. Viņš mums visu pastāstīs! Iesaku visiem brāļiem un māsām, kurus vēl māc šaubās un aizdomas par mācītāju godīgumu, meklēt salīdzināšanos un izlīgšanu ar Dievu un Viņa kalpiem, jo brāļu apsūdzētājs ir gāzts un uzvarēts!

AV: Paldies par sarunu!

*Ar Andreju Āriņu sarunājās
Anitra Roze*

NEPARASTIE NOTIKUMI “SABATA BĒRNIŅA” DZĪVĒ JEB DIEVA BRĪNIŠĶĪGĀ APSARDZĪBA

Esmu daudzkreiz sarunājusies ar Ilonu Jansonī no Alūksnes draudzes un uzklusījusi viņas neparastos stāstus “iz dzīves” – par to, cik brīnišķīgi Dievs viņu ir vadījis un sargājis. Uzaicināju Ilonu uz sarunu vēlreiz, lai arī “Adventes Vēstu” lasītāji uzzinātu kaut daļu no šiem gandrīz neticamajiem Dieva vadības un apsardzības gadījumiem.

Ilonas kristietes stāžs ir 55 gadi, no tiem 17 aizvadīti Alūksnes adventistu draudzē.

Lūdzu, pastāsti par sevi – kur esi dzimusi un augusi (pēc izloknes var nojaust, ka neesi malēniete)!

Tā ir, esmu kurzemniece. Esmu uzaugusi kristīgā ģimenē. 17 gadu vecumā mani kristīja sludinātājs Skujiņš. Lielāko daļu savas dzīves esmu pavadījusi Kurzemē.

Piedzimu pulksten 8.00 Sabata rītā Talsos, Krievraga ielā, netālu no Vilku muižas ezera. Kad biju tikai 2 dienas veca, mamma ieraudzīja, ka mans ķermenītis kļuvis viscaur zils. Izsauc ārstu. Dakteris Ruģenis atnāca, apskatīja mani un paziņoja vecākiem, ka esmu viscaur vienas asinsizplūdumos, tad viņš mani apskatīja vēlreiz un promejot norīkoja, lai viņu vairs netraucējot. Mamma saprata, ka mana dzīvība ir briesmās un tūlīt aizskrēja pēc palīdzības pie sludinātāja Pavasara, kurš tajā laikā kalpoja Talsu draudzē. Taču slud. Pavasara nebija mājās, viņš bija devies komandējumā, tāpēc atnāca viņa sieviņa, pielūdza Dievu un, ejot prom, teica, ka pēc 2 stundām varot mani pārtīt. Un patiešām – pēc 2 stundām mamma attina mani vaļā un redzēja, ka zilumi kļuvuši jau bālāki. Lūgšanas tika uzklautas, Dievs bija man dāvinājis dzīvību. Slava Dievam! Kad paaugus lielāka, uzzināju, ka bērniībā es esot skandinājusī: “Esmu sabata bērniņš, un cita ceļa man nav un nebūs”.

Lūdzu pastāsti vēl par turpmāko Dieva vadību un apsardzību Tavā dzīvē?

Ļoti neparastu Dieva palīdzību un arī apsardzību piedzīvoju 15 gadu vecumā. Atceros, mēs dzīvojam Mordangā. Sabatā Talsu draudzē bija lieli svētki, tāpēc man jau piektdienas vakarā bija uzticēts sagaidīt ciemiņus no Liepājas draudzes. Notika tā, ka liepāņnieku maršruta autobuss aizkavējās, bet mans autobuss tikmēr aizbrauca projām. Diemžēl tas bija pēdējais autobuss tajā vakarā. Es turpināju gaidīt. Beidzot atbrauca autobuss no Liepājas, bet neatbrauca gaidītie ciemiņi. Pa to laiku iestājās tumsa, un es paliku viena uz ceļa. Nu man bija vienai pašai kājām jāiet lielais ceļa gabals mājup (21km). 4 km nogāju pa Pastendes ceļu, nekur negadījās neviens garāmbraucējs. Lūdzu Dievu, lai brauktu vismaz kāda mašīna. Kļuva pavisam tumšs. Visu laiku gāju un pa laikam skatījos atpakaļ. Pēkšņi man blakus atradās kravas automašīna. Nesapratu, kā tas varēja notikt, jo, atskatoties atpakaļ, nevienu braucamo taču neredzēju. Nočīkstēja bremzes un atskanēja jautājums: “Meitenīt, cik tālu ies?” Teicu: “Līdz pieturai “Stundas””. Atbilde bija: “Mēs arī līdz “Stundām”. Braucam, kāp augšā!” Izbraucot uz Ventspils-Rīgas šosejas, mašīna apstājās. Autovadītāji iegāja kādā mājā, paņēma ūdeni, ielēja mašīnā un visi braucām tālāk. Pie “Stundu” pieturas gribēju piekļaut pie auto kabīnes, lai aptur, taču tā apstājās pati. Izkāpu pa aizmuguri, jo sānu malas bija ļoti augstas. Devos

gar mašīnas sāniem uz kabīni, lai pateiktu paldies, bet mašīnas pēkšņi vairs nebija. Nebija un viss. It kā gaisā izkūpējusi. Visapkārt tikai klusums. Kad savā draudzē atstāstīju šo brīnumaino gadījumu, draudzes locekļi nosprieda, ka tie varētu būt Dieva eņģeļi, kas nepieņem cilvēku pateicību.

Tajā vakarā man līdz mājām vēl atlika iet 3 kilometrus, jo, nogriežoties no šosejas, vēl bija jāiet pa mazāku ceļu cauri lielam mežam. Nu jau tumsa bija pavisam liela. Pamanīju, ka abpus ceļam mani pavada 3 pāri ugunīgu acu; tie bija seši vilki. Savā bērna prātā izdomāju, ja skaļi dziedāšu, skaitīšu dzejoļus (kuru manā galvā bija ļoti daudz), vilki “domās”, ka uz ceļa ir daudz cilvēku un man neuzbruks. Vilki tiešām turējās gar ceļa malām un mani neaiztika. Kad veiksmīgi biju izgājusi mežam cauri, tālāk vienā pusē bija ezers, otrā pusē – žogs, vārti un māja. Tad vilki apstājās, pagaidīja, kamēr tieku līdz vārtiem, pagriezās un aizgāja atpakaļ mežā. Slava Dievam par viņa vadību un apsardzību!!!

Sasniedzot 21 gada vecumu, aizbraucu uz Rīgu mācīties par dārzniecei. Tur mani nepierakstīja, kaut gan biju atradusi dzīvesvietu Jaunciemā pie Ulmantantes (arī adventistes). Lai es varētu mācīties un strādāt, sludinātāja Driķa ģimene mani pierakstīja pie sevis Ogrē, bet praktiski es dzīvoju Jaunciemā. Reiz kādā pēcpusdienā pie Ulmantantes

ieradās 4 miliči (policisti) un jautāja pēc manis, bet Ulmantante noliedza, ka tāda persona šeit dzīvotu. Tad kādā piektdienā Rīgā uz ielas man pienāca klāt vīrs gados, uzrunāja mani, stādījās priekšā kā mans onkulis un aicināja doties viņam līdzī. Aizgāju. Mūs sagaidīja tante un divas mana vecuma meitenes. Tur mazliet pasēdēju, iepazīnāties tuvāk. Kad beidzot grasījās iet prom, onkulis teica, ka gribot parunāt ar mani divatā, lai atbraucu pie viņa uz vasarnīcu svētdienas rītā. No onkuļa aizgāju, neko sliktu nenojauzdama. Svētdienas rītā ieradās vasarnīcā. Onkulis mani sagaidīja, apsēdāmies, bet tad viņš sāka runāt un vismaz 2 stundas stāstīja man dažādus baisus notikumus. Sarunas noslēgumā viņš draudīgā balsī teica: ja divu

“Dievs spēj
Savus bērnus
pasargāt.
Es tam ticu.
Paldies Viņam
par lielo
mīlestību!

dienu laikā neatteikšos no ticības, es pazudīšu; daudzi cilvēki tā pazūdot, un neviens nekad, arī mani vecāki, neuzzinās, kur esmu palikusi. Tad viņš ļāva man iet mājās. Tā bija svētdiena, bet pirmdienas rītā es, kā parasti, atkal aizbraucu uz darbu, bet pēc tam – uz mācībām. Vakarā man vajadzēja atgriezties Jaunciemā, taču piepeši notikumi sāka risināties pavisam dīvaini. Pirmdienas vakarā, gaidot autobusu pieturā pie Cirka, pati nezinu kāpēc, piepeši pagriezos un devos uz dzelzceļa staciju. Turpināju iet, lai arī redzēju, ka tobrīd pieturā pienāk mans autobuss. Aizgāju līdz krustojumam, šķērsoju to un atpapos pie draudzes meiteņu Antras (tag. Āriņas) un Gintas mājas. Meitenes par manu vēlo ierašanos bija ļoti izbrīnītas, jautāja, kas noticis. Un atkal mana atbilde bija: “Es nezinu”. Arī uz visiem manis pašas jautājumiem atbilde bija: “Es nezinu”.

Šajā pirmdienas naktī paliku pie meitenēm pa nakti, pati nesaprotot – kāpēc. Vēlāk gan sapratu, ka Debesu Tēvs mani vedināja projām, jo šajā pirmdienas vakarā Jaunciemā mani gaidīja nāve. Es par to, protams, nenojautu. Pārnakšņojusi pie meitenēm, otrdienas rītā devos uz darbu, tad uz mācībām, un beidzot otrdienas vakarā atgriezos mājās. Liels bija mans pārsteigums, redzot Ulmantanti, kura nāca man pretim viscaur trīcēdama, vienās asarās. Lūdzu piedošanu, ka iepriekšējā dienā nepārrados un sagādāju viņai tādu pārdzīvojumu, bet tante teica, ka neesmu ne pie kā vainojama. Tad viņa izstāstīja visu, ko bija piedzīvojusi. Otrdienas rītā milicija izsaukusi Ulmantanti ārā no mājas un jautājusi, vai viņa atpazīstot “šo meiteni”. Jā, viņa atpazīna. Tur pie sētās vārtiņiem gulēju zemē es, nošauta. Tā bija mana 100% kopija, Ulmantante to zināja pavisam droši, jo pazina visu, kas man bija mugurā, viss sakrita. Kad atpazīšana bija veikta, “manu līķi” ielika “melnajā Bertā” un aizveda prom. Todien bija pagājušas tieši divas dienas kopš manas sarunas ar onkuli. Dievs mani atkal pasargāja, slava Dievam!

Nekavējoties savācu mantas un devos uz Ogrī pie Driķu ģimenes. Tur jutos pasargāta, tikai viņiem gan neko neizstāstīju, jo baidījos. Tā kā man no lielā pārdzīvojuma bija paaugstināta temperatūra, tad kādu laiku padzīvoju pie viņiem. Vecākiem stāstīt arī neko neuzdrošinājos, jo baidījos no mammas – onkulis taču bija manas vecāsmātes brālis.

Mūža nogalē, kad pārcēlāmies uz Alūksni, izstāstīju šo notikumu Alūksnes draudzei un arī mājās vīram un bērniem. Mani vecāki aizgāja mūžībā, to neuzzinot. Atceros visu tā, it kā tas būtu noticis vakar. Ko tādu nav iespējams aizmirst. Dievs mani izglāba. Jā, esmu Sabata bērniņš, un cita ceļa man nav un nebūs. Tagad man ir 72 gadi un varu teikt to pašu – paldies Dievam, cita ceļa man nav un nebūs. Dievs spēj Savus bērnus pasargāt. Es tam ticu. Paldies Viņam par lielo mīlestību!

*Ar Ilonu Jansoni sarunājās Anna
Jaunzeme Alūksnes draudzē*

Drīzumā

Uzticīgs
saviem
praviešiem

Vienoti Krištus
cerībā

KĀPĒC SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU DRAUDZĒ VIENA NO PAMATMĀCĪBĀM IR

veselības vēsts?

Iepazīstoties ar vēsturisko informāciju, isumā varētu atbildēt šādi: tāpēc, ka tika pieņemts Dieva dots izaicinājums.

SDA draudze ir veidojusies 19. gs. vidū ASV – 1860. gada oktobrī tika noformulēts Draudzes nosaukums un 1863. gada maijā – organizēta Draudze, kurā apvienojās vairāku kristīgo konfesiju pārstāvji, kas saskaņā ar Bibeli uzrakstīto vēsti nopietni gaidīja Jēzus Kristus 2. atnākšanu.

Te jāatceras vēsture. No 1861. līdz 1865. gadam ASV noritēja pilsoņu karš, cilvēki ilgojās pēc taisnības, miera un protestēja pret verdzību, kas pilnībā tika atcelta 1865. gadā līdz ar pilsoņu kara beigām. Valdība smaga politiskā, ekonomiskā un sociālā krīze, cilvēki bija fiziski, emocionāli un garīgi noguruši. Depresija, trauksme, difterijas epidēmija bija visizplatītākās saslimšanas, tās skāra arī kādus no Draudzes dibinātājiem – Džeimsa un Elenas Vaitu ģimeni. Dzīvei bija vajadzīga jauna virzība.

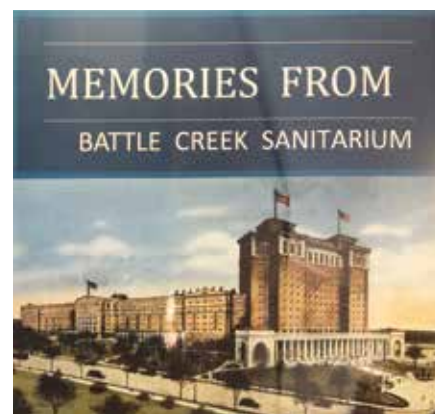
Draudzes vēstures faktos ir fiksēts 1863. gada 6. jūnijs, datums, kad E. Vaita lūgšanas laikā saņēma no Dieva jaunas domas un jaunu redzējumu par veselības reformu un veselības misijas svarīgumu. Galvenā atziņa bija tam laikam progresīva un

iepriekš nedzirdēta: garīgā veselība ietekmē fizisko. Pirmais, kurš saņēma pamācību, bija E. Vaitas vīrs. Viņam dotā mācība bija: nevajag fokusēties uz negatīvo, bet pozitīvo, jo mūsu attieksme ietekmē garīgo veselību, kas tālāk, savukārt, atstāj iespaidu uz fizisko stāvokli. Toreiz nebija pazīstams termins “psihosomatiskās saslimšanas”, bet Dieva atklātā atziņa bija skaidra. Šai izpratnei līdzī nāca doma, ka cilvēkā viss ir vienots un ka garīgā veselība ietekmē fizisko, bet fiziskā atgriezeniski – garīgo.

Jau 19. gs. trīsdesmitajos gados citi agrīnie veselības reformatori sāka runāt par svaiga gaisa, ūdens, kustību un veģetāra uztura nozīmi, bet tagad, caur šo lūgšanas laikā atklāto jauno izpratni, veselības vēsts kļuva dziļāka.

1863. gadā Draudzes līderi Vaiti sāka publicēt veselības žurnālu ar nosaukumu “Veselības Reforma”, kurā runāja par to, cik svarīgi ir fokusēties uz garīgo stiprinājumu. 1865. gadā tika izdota sešu bukletu sērija “Veselība jeb kā dzīvot” (“Health or How to live”).

Karš beidzās, pasaule apkārt sāka mainīties, sāka attīstīties medicīnas zinātne, anatomija, fizioloģija. Vaitu pāris mudināja Džonu Hārviju Kellogu (*John Harvey Kellogg*) studēt medicīnu Mičiganas Medicīnas skolā

un ar personīgu ziedojumu viņa studijas sponsorēja.

Jau 1866. gadā Draudze iegādājās īpašumu Batlkrīkā (*Battle Creek*), Mičiganā un atvēra tur Rietumu veselības reformas institūtu. 1876. gadā tikko medicīnas studijas beigušais Dr. Džons Kellogs tika aicināts kļūt par šī institūta direktoru. Viņš mainīja tā nosaukumu uz “Batlkrīkas sanatorija”. Dr. Kelloga vadībā sanatorija auga ātri, tur veselību uzlaboja pacienti no visas valsts. Drīz tika dibināta medmāsu skola un vēlāk arī augstākās medicīniskās izglītības iestāde, kur varēja apgūt ārsta specialitāti. Šo skolu beidzēji tālāk dibināja veselības aprūpes iestādes visā ASV.

Gadsimtu mijā sanatorija bija izaugusi par medicīnas iestādi ar 1000 gultas vietām. Dr. Kellogs ieviesa terminu *bioloģiskā dzīvošana*, mācot par higiēnas nozīmi, diētu, atpūtas, svaiga gaisa un fizisko aktivitāšu svarīgumu. Plašai Amerikas sabiedrībai viņš sniedza informāciju par veselīgu dzīvesveidu, kā arī kopā ar sievu, kas bija uzturspeciāliste, sarakstīja daudz grāmatu par veselību. Dr. Kellogs izgudroja šobrīd pasaulē plaši pazīstamās brokastu pārslas *Kellogs*, kā arī visiem zināmo zemesriekstu sviestu.

1902. gadā E. Vaita rakstīja vēstuli Dienvidkalifornijas draudzes vecākajam Džonam Bērdenam (*John Burden*, 1862-1942) par to, ko Dievs viņai ir atklājis. Tā bija vēsts, ka Dienvidkalifornijā ir īpašums, kas piemērots sanatorijas darbam, un ka tas tiks piedāvāts pārdošanai par daudz zemāku summu nekā tā sākotnējā vērtība (Vēstule 157b, 1902). Pienāca 1905. gada 1. aprīlis, un Kalifornijā, Loma Lindas apkaimē tika izlikts pārdošanā īpašums – skaista viesnīca ar palīgkām un lielu zemes platību; ideāli piemērota vieta, kurai garām iet dzelzceļš, ir pievilkta elektrība, ir artēziskā aka, kā arī kalnu ūdens pievads, 46 viesu istabas un četri četrvietīgi numuri ar vannām. Īpašuma cena – 150 000 dolāru, bet neveiksmīgā viesnīcu biznesa īpašnieki to gatavi pārdot par 40 000 (mēbeles vien maksāja 12 000 dolāru!) ar tiesībām izpirkt trīs gadu laikā.

Draudzei nebija arī tādas naudas, bet bija Dievam nodevušos cilvēku pārliecība par to, ka veselības misijas darbs ir īpaši svarīgs, lai cilvēkiem caur to atklātu Kristu un Radītāju. Tā rezultātā īpašumu par ziedojumiem izdevās izpirkt 6 mēnešu laikā. Par Loma Lindas centra vadītāju no 1905. līdz 1916. gadam strādāja draudzes vecākais Džons Bērdens.

Šī vieta kļuva ne tikai par sanatoriju, bet izauga par medicīnas izglītības centru, medicīnas misionāru un evaņģēlistu apmācības vietu. Tieši no Loma Lindas medicīnas misionāri un evaņģēlisti devās uz daudzām zemēm veikt darbu, kas atvieglo cilvēku ciešanas, palīdzot tiem atklāt Radītāju un Glābēju.

Lai gan Loma Lindas universitātes Medicīnas centrs tika dibināts 1905. gadā, tas darbojas vēl

joprojām un ir viena no vairāk nekā 500 adventistu medicīnas iestādēm (visā pasaulē darbojas adventistu slimnīcas, stomatoloģijas klīnikas, veco ļaužu aprūpes nami, rehabilitācijas centri u.c.). (*Mission and the Management of an AdventHealth Facility*)

Pirms 12 gadiem toreizējā Pasaules Veselības organizācijas ģenerāldirektore Margareta Čana (*Margaret Chan*) aicināja SDA runāt par veselību un dzīvesveidu pasaules līmenī. 2009. gadā, atsaucoties šim aicinājumam, notika pirmā globālā Veselības un dzīvesveida konference. Šobrīd šīs konferences notiek ik pēc 5 gadiem. (*Global Conference of Health and Lifestyle, Adventist World, June 2019, 27.lpp.*)

Šogad, no 9. līdz 13. jūlijam, Loma Lindā, Kalifornijā notika trešā globālā Veselības konference. Tās nosaukums “Tavas smadzenes, tavs ķermenis” (“Your Brain, Your Body”) joprojām norādīja uz saikni starp mūsu prātu un ķermeni.

Loma Lindas Universitāti, slimnīcu un zinātnisko centru vieno šādas jomas: izglītība, ārstniecība, zinātne, misija un kalpošana, citiem vārdiem sakot, tā ir “Kristū centrēta Septītās dienas adventistu universitāte, kurā tiek nodrošināta uz misiju orientēta izglītība, integrējot veselību, zinātni un ticību.” (<https://home.llu.edu/>) Medicīnas joma ietverta sešās klīnikas nozarēs: pediatrija, pieaugušo terapija, ķirurģija, onkoloģija, stomatoloģija, mentālā veselība. Izglītības jomā pieejama medicīnas māsu skola, ārstniecības fakultāte, stomatoloģija, sabiedrības veselība, reliģija u.c.

Šobrīd funkcionējošā t.s. vecā slimnīca celta 1967. gadā, tā vairs neatbilst Kalifornijas zemestrīču riska novēršanas prasībām, tādēļ tai līdzās tiek celta jaunā slimnīca ar 1450 gultas vietām tikai vienvietīgās palātās. Pēc mums sniegtās informācijas, tā būs šobrīd vienīgā jaunākā šāda apjoma slimnīca pasaulē. Pirmā telpa, kurā ienāks slimnieks, būs kapela, norādot uz Jēzu kā cerību un visas dziedināšanas lielāko spēku.

Slimnīcai pieder divi neatliekamās palīdzības helikopteri, kuri īpašos gadījumos palīdzēs ātrāk nokļūt pie slimnieka.

Žēlsirdīgais samarietis (Lk. 10:30-35)

Slimās sievietes ticības pieskāriens Jēzus drēbēm (Lk. 8:43-48)

“Laidiet bērniņus pie Manis” (Lk. 18:15-16)

Loma Lindas Universitātes draudzes nams.

Universitātes un slimnīcas teritorijā izvietotas skaistas bronzas figūras, kuras attēlo Bībeles stāstus par Jēzu un dziedināšanu: centrālajā laukumā ir *Žēlsirdīgā samarieša* aina, teritorijā redzamas skulptūras, kuras attēlo *Slimās sievietes ticības pieskārienu Jēzus drēbēm*, bet pie slimnīcas galvenās ieejas atrodas skulptūru grupa *Laidiet bērniņus pie Manis*.

Apkārtņē Loma Lindas Centrs pazīstams kā brīnišķīga kristiešu kalpošanas vieta; cilvēki to novērtē tik ļoti, ka jaunās slimnīcas būvniecībai filantropi kopā ziedojuši 200 miljonus ASV dolāru, bet kāda ģimene, kas nepieder draudzei, – 127 miljonus ASV dolāru.

Teritorijā atrodas arī Loma Lindas Universitātes draudze, kurā ir 3000 draudzes locekļu; attēlā redzams, ka tiek būvētas papildu telpas.

Nesen man bija saruna ar kādu četru bērnu māmiņu, kura man jautāja: “Kā tas sanāk, ka adventistu draudze tik plaši kalpo veselības jomā un izplata veselīga dzīvesveida vēsti? Vismaz Latvijā nav dzirdēts, ka kāda cita konfesija to darītu.” Šajā rakstā centos ieskicēt, kā vēsturiski attīstījusies pārliecība, ka mums ir jābūt atbildīgiem Dieva priekšā gan par sevi, gan citiem jautājumā par veselību, jo mēs esam brīnišķīgi radīti.

Turpmāk minētas tikai dažas Rakstu vietas, kurās atklājas, ka Radītājs ir ieinteresēts, lai mēs būtu atbildīgi par savu dzīves veidu un rūpētos par savu un citu veselību.

“Tu mani veidoji un piešķīri man ķermeni manas mates miesās. Es Tev pateicos, ka esmu tik brīnišķīgi radīts...” (Ps. 139: 13-14)

“Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!” (1. Kor. 6:19-20)

“Kādēļ jūs maksājat naudu par to, kas nav maize; kādēļ jūs atdodat savu darbu par to, kas neder uzturam?” (Jes. 55:2)

“Ir velti, ka jūs agri ceļaties un vēlu paliekat nomodā un ēdat savu maizi ar rūpēm; Saviem mīļajiem Viņš to bagāti dod miegā.” (Ps. 127:2)

Vēl nopietnāka ir garīgā veselība – lai mūsu prāts būtu skaidrs, lai mēs varētu atšķirt labu no ļauna (1. Kēn.

3-9), lūgtu Dievu ar skaidru apziņu (1. Pētera 4:8) un dzirdētu Viņa kluso balsi, lai stiprināti varētu palīdzēt citiem.

Adventistu draudzes veselības kalpošanas mērķis ir sekot Jēzus Kristus dziedinošās kalpošanas pēdās, iedrošinot un, cik tas iespējams, mazinot fiziskās, emocionālās un garīgās sāpes, norādot uz cerību Radītājā un Jēzū Kristū.

Ar lielu cieņu domāju par SDA Draudzes dibinātājiem – kā viņi, paši esot ļoti smagos apstākļos, bez īpašas izglītības, tīras, vienkāršas ticības vadīti, meklēja atbildes pie Dieva. Kā viņi, kurus vadīja mīlestība uz Dievu un cilvēkiem, upurēja savas dzīves spēkus, līdzekļus, laiku, lai izplatītu saņemto veselības vēsti.

Mūsdienās visās medicīnas augstskolās ir psihosomatisko slimību katedras, un topošie ārsti apgūst zinātniski pamatotu informāciju par to, ko Dievs 1863. gadā lūgšanas laikā atklāja E. Vaitai – ka garīgais stāvoklis ietekmē fizisko veselību. Hroniskas negatīvās emocijas izraisa fiziskas saslimšanas. Bībeles padoms uzvarai pār negatīvām emocijām ir šāds: “Piedod. Pateicies. Uztici nastas Jēzum Kristum un saņem mieru savai dvēselei. Rūpējies par citiem, kam ir vēl grūtāk, un dari to kopā ar Radītāju.”

P. S. Materiāla sagatavošanai izmantota informācija no 3. globālās Veselības konferences – Dr. Džona Skžipešeka (John Skrzypeszek) vēsturiskā apskata prezentācijām (<https://www.facebook.com/AdventistHealthMinistries/videos/459586227950715/>), kā arī informācija no <http://healthministries.com/>; <https://factswithhope.org/> un <http://www.positivechoices.com/>

Sagatavoja Sīgita Peše

Dažos turpmākajos “Adventes Vēstu” numuros būs iespējams iepazīties ar interesantākajām konferences prezentāciju tēmām.

KOPĀ AR DIEVU KATRU DIENU

Daumantam Kociņam ir 22 gadi. Viņš dzīvo Cēsīs un ikdienā strādā par kurjeru. Lūk, maza daļa no tā, ko Viņš piedzīvojis kopā ar Dievu!

Kā Tu kļuvi par Kristus sekotāju?

Ar adventistu mācību esmu pazīstams jau no bērnības, man bija priekštiesība uzaugt kristīgā ģimenē. Sarunājoties ar mammu, kā arī vērojot viņas personīgo piemēru un piedzīvoto ar Dievu, nolēmu slēgt derību ar Jēzu Kristu caur ūdens kristībām.

Šobrīd esmu pateicīgs arī saviem draugiem – Sandim Kaimiņam, Mikam Možeiko un Erikam Plūšam par atbalstu un iedvesmu ticības ceļā.

Kā Tu personīgi pēdēja laikā esi piedzīvojis, ka Dievs ir dzīvs un Tev klātesošs?

Manā dzīvē Dievs ir darījis ļoti daudz brīnumu, pastāstīšu vienu no spilgtākajiem. Skatoties un klausoties Zaoskas garīgās akadēmijas kori, es sapratu, cik skaisti, dvēseliski un profesionāli viņi dzied, un man radās vēlme tur nokļūt un dziedāt kopā ar viņiem. Tas likās diezgan neiespējami, jo ir nepieciešamas dārgas vīzas, un dziedāt tur drīkst tikai akadēmijas studenti. Tad es lūdzu Dievu: „Ja man nesanāks padziedāt tik spēcīgos koros šeit virs zemes, tad, lūdzams, ļauj man to darīt Debesīs.” Šādi es lūdzu trīs mēnešus.

Kādu dienu manas māsas vīrs teica: „Nu, ko, aizbrauksim kopā uz Baltkrieviju?” Atbildēju, ka labprāt sastādišu kompāniju. Vēlāk uzzinājām, ka mūs aicina pievienoties korim un slavēt Dievu koru salidojumā, kas notiks Minskā. Tur tika uzaicināti kori no dažādām valstīm, starp tiem bija arī garīgās akadēmijas kori. Biju ļoti priecīgs, jo Dievs deva man iespēju dziedāt vienā no Baltkrievijas korim. Un tā es sapratu – viss, kas liekas neiespējams

cilvēkiem, ir iespējams Dievam. Tajā brīdī biju pats laimīgākais cilvēks pasaulē. Ja jau Dievs paveica šādu brīnumu manā dzīvē, tad no visas sirds ticu un ceru, ka varēšu pievienoties arī Debesu korim mūžībā.

Nenocietiniet savu sirdi pret Dievu, tad Viņš jūsu dzīvē darīs lielus brīnumus.

Atgriežoties Latvijā pēc ceļojuma, kā jau tas mēdz gadīties, gandrīz visas finanses bija beigušās. Līdz algai bija diezgan tālu, un es sāk domāt, kā lai izdzīvo ar to, kas palicis. Lasīju Bībelē, ka vispirms ir jādzenas pēc Dieva valstības un tad visas pārējās lietas tiks piemestas. Kad palika vien daži eiro, Dievs man atsūtīja naudu. Tāpēc novēlu jums, dārgie lasītāji, – neuztraucieties par materiālām lietām, bet turieties stingri pie Dieva apsolījumiem, jo to, ko Viņš ir apsolījis, Viņš noteikti piepildīs. Kristus zina katra cilvēka sirdi un vajadzību, tāpēc darīs visu, lai jūs būtu laimīgi. Nenocietiniet savu sirdi pret Dievu, tad Viņš jūsu dzīvē darīs lielus brīnumus. Ja jūs priekš un bēdās nekad neaizmirsīsiet par Dievu, Viņš jūs nekad neatstās uz grūtībām pilna un ērkšķaina ceļa.

Kā Tu iegūsti garīgu spēku ikdienai?

Garīgu spēku ikdienā gūstu, ceļoties no rītiem un pētot Dieva Vārdu, jo ļoti vēlos zināt, kādus apsolījumus un ceļa virzienus Dievs man katrai dienai ir sagatavojis. Lieliskas atziņas gūstu, lasot Elenas Vaitas rīta sveicienu: „Ticība – mūsu pamats”, kā arī pavadot laiku

lūgšanās. Ikdienā vēroju, cik daudz ir Dieva apsardzības, vadības un gādības visdažādākajās situācijās, kā arī lielās un mazās lietās.

Vēlos zināt, kādus apsolījumus Dievs man katrai dienai ir sagatavojis.

Padalies ar kādām savām nesenām pārdomām vai atziņām, kuras esi guvis!

Bieži vien domāju par to, kā Dievs vispār var mīlēt mūs, tik grēcīgus cilvēkus, un cik mīlīga ir Viņa pacietība. Svarīgi ir saprast, ka tā nebūs bezgalīgi un mūsu dzīves gājums tiks izskatīts jebkurā brīdī. Galvenais, lai mēs nenokavējam, jo būs ļoti žēl, ja, izdzīvojot šo dzīvi un pazīstot Kristu, tā arī nenonāksim Debesu mājās.

Sagatavoja Ance Možeiko

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 10. DAĻA

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

Dieva zīmogu saņem tie, kuri pielūdz tā, kā to ir noteicis Dievs.

Sarp citu – Ecēhiēla grāmatas 9. nodaļā teikts, ka ir zīme, kas uzspiesta uz pieres tiem, kas atrodas Dieva nama priekšā. Ciāna raud grēka dēļ, viņi pielūdz svētu Dievu, viņi ir apzīmogoti un pasargāti no nākošās tiesas, no tiesas, kurā eņģeli nokauj vecos un jaunos. Tāpat Atklāsmes grāmatā šie tiesas eņģeli tiek aizturēti, kamēr tiek uzlikts zīmogs uz Dieva tautas pierēm. Visi šie Bībeles pravietojumi ir saistīti tāpat kā jūsu smadzeņu šūnas. Tas redzams šajos pravietojumos.

5. Mozus grāmatas 6. nodaļā, runājot par Dieva likumu, ir teikts: "Un sien tos kā zīmi uz savas rokas un liec par zīmi starp acīm uz pieres." (5.Moz. 6:8) Dievs nebija paredzējis jūdu tautai nēsāt pie galvas mazas kastītes ar bausļiem. Dieva nodoms bija, lai šie bausļi būtu viņu prātā un sirdī, tavā prātā, tavā sirdī. Dievs arī teica: "Lai šie vārdi [...] paliek ierakstīti tavā sirdī." (5.Moz. 6:6) Viņi taču neatplēsa savu krūškurvi un nelika tur iekšā Dieva vārdu. "Uz tavas rokas" nozīmē 'tavā rīcībā', 'tavā sirdī' nozīmē 'tavās jūtās', 'tavā prātā' – tavos uzskatos un pielūgsmē. Dieva zīmogam ir jābūt tur.

“Bībele skaidri runā par garīgo Israēlu.

Apzīmogoto svēto skaits ir 144 000 no visām ciltīm. Vai ar to domāti faktiskie jūdi? Es vienmēr saņemu vēstules ar šo jautājumu un izraisu cilvēkos dusmas, kad atbildu: "Nē! Viņi gan iegūst Dieva zīmogu uz savām pierēm, bet viņi nav 'īstie' israēlieši." Pirmkārt, ir 12 000 – tieši šāds skaits no visām ciltīm. Bet ilgi pirms Jēzus bija dzimis, nāca Asīrijas ķēniņš un 10 no ciltīm aizveda gūstā. Viņš atstāja Benjamīnu un Jūdu, arī levīti, Levija cilts, bija ar viņiem, bet tā drīzāk bija kā trīspadsmitā cilts. Resp., uz dienvidiem tikai aizvestas 10 no 12 ciltīm, šo cilšu zemes tika daudzreiz iekarotas, viņi precējās ar citām tautām un pazaudēja savu īpašo identitāti. Jā, Jūdas bērni atgriezās no Bābeles gūstā, bet pārējās ciltis tajā laikā nebija gandrīz neviena, kurš vēl būtu uzlūkojams par tīrasiņu israēlieti. Jūs varat paskatīties, ko par to raksta Ezra, par to piederību, kuri atgriezās no gūstā.

Daži no viņiem atgriezās precējušies ar asīriešiem, un viņus sāka dēvēt par samariešiem. Jēzus laikā uz viņiem skatījās kā uz zemākiem, jo viņi vairs nebija tīri israēlieši. Ideja, ka Dievam ir 12 000 cilvēku no Isašara un Naftaļa, un Zebulona, ka tie ir "burtiski" izraēlieši, ir aiz matiem pievilktā.

Bet Bībele skaidri runā par garīgo Israēlu.

Vispirms kāds vārds, lai pierādītu manu argumentu. Vai divpadsmit apustuļi bija no visām 12 ciltīm? Nē. Lielākā daļa bija no Jūdas un Benjamīna cilts. Matejs Levijs droši

vien bija no levītiem, Levija cilts. Bet nav neviena avota, kas liecinātu, ka viņi būtu bijuši no Efraima, Manases vai Jāzepa cilts. Saprotat, ko es saku? Jau Jēzus laikā 12 ciltis simbolizēja cilvēki no Benjamīna, Jūdas un levītiem. Viņi negaidīja, ka nāks liels cilvēku pūlis un atjaunos DNS no tām ciltīm, kuras tika aizvestas gūstā un tur izzuda. Tāpēc man kļūst skumji, kad mūsdienu evaņģēlistie kristieši saka, ka Dievam būs 12 000 no Manases. Kur viņi ir? Kur ir kaut pieci tīrasiņu israēlieši no Manases? Cik daudzi jūdi mūsdienās vispār ir "tīri" jūdi? Pat no Jūdas cilts. Viņi ir izkaisīti pa visu pasauli. Ir jūdi, kuri dzīvo Etiopijā, un viņi izskatās kā etiopieši. Es esmu pa pusei jūds. Mans tētis bija pa pusei indiānis, pa pusei vācietis un... Tas mani padara par tipisku amerikāni, vai ne? Tāpēc

“Uz tavas rokas” nozīmē ‘tavā rīcībā’, ‘tavā sirdī’ nozīmē ‘tavās jūtās’, ‘tavā prātā’ – tavos uzskatos un pielūgsmē.”

ideja, ka šiem 144 000 ir jābūt tīrasiņu jūdiem, ir aplama. Jūs varat būt daļa no 144 000. Saprotat, ko es saku?

Un tā tad – vai šie 144 000 ir vienīgie, kas tiks izglābti pēdējās dienās? Ziniet, es nedaudz pameklēju un atradu, ka pasaulē ir vairāk nekā 7 miljardi cilvēku. Kopš laika, kad iesāku šīs lekcijas pirmo reizi, cilvēku skaits pasaulē ir audzis par miljardu. Agrāk šai vietā minēju 6 miljardus. Tagad ir vairāk nekā 7 miljardi. Ja izglābti tiks tikai 144 000 no 7 miljardiem, tad jūsu izredzes ir 1:48 000. Jums ir lielākas izredzes laimēt loterijā, nekā būt vienam no 144 000.

Tātad – vai viņi ir vienīgie, kas tiks izglābti? Nē. Ko tad nozīmē šis skaitlis? Ko nozīmē šie vārdi? Viņiem uz pieres ir Dieva zīmogs, kas simbolizē Dieva Vārdu viņu prātā. Viņi simbolizē mūsdienu apustuļus. Kad jūs Bībelē lasāt Jēzus teikto par 12 apustuļiem un to, ko Viņš saka par 144 000, jūs redzat, ka tur ir daudz līdzību. Pirmkārt, 12 apustuļi nebija no 12 dažādām ciltīm. Tiek uzsvērts, ka viņi ir jūdi, bet viņiem ir jādodas pie zudušajām Israēla nama avīm. Pēdējās dienās 144 000 ir garīgie apustuļi – 12 x 12 000. Jēzus lietoja 12 cilvēkus, Viņš tos mācīja un piepildīja ar Svēto Garu, sekojot Jāņa Kristītāja mācībai, kurš nāca Elijas spēkā, lai sagatavotu pasauli, Israēla tautu, Jēzus pirmajai atnākšanai.

Pēdējās dienās būs cilvēku armija, kura nāks Elijas garā un spēkā, tie būs 144 000 garīgo apustuļu, kas sagatavos pasauli Kristus otrajai atnākšanai. Redzat šīs paralēles? Kad skaits ir piepildīts un apzīmogots, notiek liela atmoda un vajāšanas. Apustuļu darbu 8. nodaļā, pēc tam, kad daudzi tiek kristīti, notiek liela atmoda, un ir teikts, ka tajā laikā cēlās liels vajāšanas.

Divpadsmit apustuļi bija Jēzus pirmās atnākšanas pirmie augļi, 144 000 būs Otrās atnākšanas pirmie augļi. Tas teikts Atklāsmes 14:4, viņi tiek saukti par “pirmajiem atpirktajiem”. Pēc pirmās atnākšanas, apustuļu iespaidoti, atgriezās tūkstoši, tāpat liels pulks atgriezīsies 144 000 iespaidā.

Atcerieties, ko Jēzus teica par Nātānaēlu? “Redzi, patiesi israēļietis, kurā nav viltības!” (Jāņa 1:47) Viņš bija viens no apustuļiem. Ko tas saka

par 144 000? Viņos nav viltības. Dievs aicināja 12 apustuļus kļūt par cilvēku zvejniekiem. Pēdējās dienās 144 000 “zvejos” pa visu pasauli. Divpadsmit apustuļi sekoja Jēzum, lai kur Viņš arī ietu. Viņiem bija īpašas, unikālas attiecības ar Jēzu. Pēdējās dienās 144 000 būs īpašas attiecības ar Jēzu.

Kāds vienmēr jautā: “Vai tas ir burtisks skaits?” Es izteikšu savas domas. Apzinot, ka varu arī kļūdīties, es nevēlos strīdēties ar tiem, kuri uzskata citādi. Bet vai Jēzum bija burtiski divpadsmit apustuļi? Vai tad, kad jūs lasāt skaitļus Atklāsmes grāmatā, tiem ir reāla vērtība? Lai arī 7 draudzes simbolizē draudzes garīgo vēsturi, vai tiešām ir septiņi posmi? Jā, ir 7 reālas fāzes. Kad tiek runāts par 12 vārtiem Jaunajā Jeruzalemē, vai tie ir simboliski 12 vārti, vai arī reāli 12 vārti? Kad tiek runāts par 1260 vajāšanu gadiem, vai tiem ir simboliska nozīme, vai arī šim skaitlim ir reāla vērtība?

Doktors Leslijs Hārdings teica, ka īpašvārdiem Atklāsmes grāmatā gandrīz vienmēr ir garīga nozīme, jums jāmeklē Vecajā Derībā, lai tos saprastu. Bet skaitļiem un cipariem ir reāla vērtība. Tāpēc man nav problēmu ar to, ka 144 000 var būt reāls pēdējo laiku apustuļu skaits. Bet viņi nav vienīgie izglābtie. Man tas dod cerību. Tas ir burtisks skaitlis, bet es nedomāju, ka jūs redzēsiet šos 144 000 staigājam apkārt kā maratona skrējējus ar skaitli uz muguras, kas vēsta, piemēram: “Mans kārtas numurs ir 142 000.” Saprotat, ko es saku? Līdz ar to jūs nevarēsiet viņus šādi atpazīt, bet, kad jūs nokļūsiat Debesu Valstībā, tur, kā ir rakstīts, būs šie 144 000, viņi būs pie Dieva, un viņi tiek aprakstīti kā reāla cilvēku grupa. Visi citi cipari un skaitļi, kurus Dievs minējis Atklāsmes grāmatā, ir ar reālu vērtību. Līdz ar to es domāju, ka arī šis ir reāls skaitlis. Bet jums nebūtu par to jāuztraucas. Tas kļūst par problēmu, ja cilvēki sāk domāt, ka šie 144 000 ir vienīgie izglābtie. Tad ir pamats nopietnam satraukumam. Bet šie 144 000 ir tikai pēdējo dienu apustuļi, vēl ir liels pulks, kas tiks izglābts viņu dēļ.

*(Turpinājums novembra numurā.
Tulkoja Anna Rozenberga)*

TITULI UN VĀRDI BĪBELĒ

Pagājušajā numurā sākām publicēt Bībelē atrodamos titulus un vārdus, ar kādiem Rakstos apzīmēts Dievs, Jēzus Kristus, Svētais Gars, draudze, kalpi, svētie, sātans un ļaunie. Šis saraksts nav pilnīgs – pētot Vārdu, jūs varēsiet to papildināt paši ar saviem atradumiem.

Šajā numurā pirmā daļa Bībelē atrodamajiem tituliem un vārdiem, kādos dēvēts un ar kādiem apzīmēts

JĒZUS KRISTUS

Aizstāvis 1. Jņ. 2:1
Alfa un Omega Atkl. 1:8; 22:13
Augstais Gans 1. Pēt. 5:4
Augstais Priesteris Ebr. 3:1
Augsti teicamā Dēls Mk. 14:61
Auseklis Lk. 1:78
Augšamcelšanās un dzīvība Jņ. 11:25
Ādams 1. Kor. 15:45
Āmen Atkl. 3:14
Bērns Jes. 9:5
Brīnums Jes. 9:5
Ceļvedis Ebr. 6:20
Ciešanu vīrs Jes. 53:3
Dāvida Dēls Mt. 1:1
Dāvida sakne un dzimums Atkl. 22:16
Dēls Jes. 9:5
Derības eņģelis Mal. 3:1
Dieva attēls 2. Kor. 4:4
Dieva Dēls Mt. 2:15
Dieva Jērs Jņ. 1:19
Dieva Kristus Lk. 9:20
Dieva radības sākums Atkl. 3:14
Dieva sūtnis Ebr. 3:1
Dieva Svētais Mk. 1:24
Dieva Vārds Atkl. 19:13

Sagatavoja Skaidrīte Teremta

SABATSKOLAS ELEMENTI: VISPASAULES MISIJAS ZIŅAS SABATSKOLĀ

Sabatskolu vietējās draudzēs bieži vien sāk ar starptautiskajām misijas ziņām. Tas ir svarīgs sabatskolas elements, jo ievada ziedojumu vākšanu misijas vajadzībām, tomēr vietām šīs ziņas kļuvušas par formalitāti un tiek nolasītas garlaicīgi, bez ieinteresētības. Tas būtu jālabo.

Ceturtais no sabatskolas elementiem

Sabatskolas rokasgrāmatā rakstīts, ka adventistu sabatskolai ir četri elementi: Vārda studijas, sadraudzība, apkārtējās sabiedrības aizsniegšana un vispasaules misijas uzsvars. Ceturtais elements rokasgrāmatā ir aprakstīts šādi: “Sabatskola skaidri atspoguļo globālās misijas redzējumu. Tā mudina klātesošos uz personisku, nemitīgu un pašai dziedzīgu nodošanos pasaules misiju atbalstam. Misijas ziņas mudina vēlēšanos piepildīt Kristus aicinājumu – darīt par Viņa mācekļiem visas tautas.”

Kas ir globālās misijas redzējums?

Kas tiek sagaidīts? Pirmkārt, Kristus sekotāji spēj saredzēt tālāk par savām vietējām vajadzībām. Otrkārt, tas ir skubinājums domāt par Kristus vēsts nešanu apgabalos, kuros Viņu nepazīst. Treškārt, tas ir atgādinājums, ka pastāv iespēja personiski iesaistīties vispasaules misijā.

Vietējā sabatskola var kļūt par vietu, kas paceļ klātesošo skatu uz Kristus plašo druvu visā pasaulē, aicina domāt un just līdzī misionāru pūlēm tālajās zemēs.

Vēl viens misijas ziņu mērķis ir tas, ka visās adventistu draudzēs vienlaicīgi tiek pievērsta uzmanība kādiem noteiktiem projektiem,

kuriem ir dota atbalsta prioritāte. Šī prioritāte nav noteikta patvaļīgi, bet izvēlēta, ņemot vērā stratēģisko redzējumu. Izveidojot šajās zemēs atbalsta punktus draudzei, tai ir iespējams iesakņoties un izplesties tālāk. Bez tam, kas nav mazsvarīgi, globālais atbalsts tiek sniegts tām draudzēm vai projektiem, kas nes visvairāk augļu jeb ir potenciāli spējīgi uzrādīt labus rezultātus.

Kam ir nepieciešama mana personiskā, nemitīgā un pašai dziedzīgā nodošanās misijas atbalstam?

Tad, kad vietējās draudzēs tiek lasītas misijas ziņas, šī detaļa dažkārt aizmirstas. Misijas ziņu lasījums nav paredzēts tikai tāpat vien – lai apmierinātu ziņkāri. Tam ir jārosina ikviena sabatskolas dalībnieka personiskā, nemitīgā un pašai dziedzīgā nodošanās misijas atbalstam. Sabatskolas dalībniekiem būtu nepieciešams plānot savu personisko budžetu tā, lai spētu sniegt plašāku atbalstu misijas darbam. Misijas ziņām būtu jāskubina ziedot vairāk, to sevi ietver vārds “pašai dziedzīgi”, un tas jādara “nemitīgi” jeb bez mītešanās, nepārtraukti.

Varbūt neliels mīnuss misijas ziņu sadaļā ir tas, ka trūkst pieejamas informācijas par pašlaik esošajiem misijas projektiem, kuri darbojas visā pasaulē un kuriem tiek novirzīti tie sabatskolas ziedojumi, kurus ievāc divpadsmit sabatskolu nodarbibās ikkatru ceturksni. Vislielākais uzsvars tiek likts uz 13. sabata ziedojumu. Uz sabatskolas materiāla aizmugures vāka ir aprakstīti tie projekti, kas saņem ziedojumus no 13. sabata

kolektes. Arī misijas ziņas ir savāktas no atbalstāmā reģiona. Taču visas iepriekšējās kolektes misijas atbalstam arī nonāk misijas darbā. Tie ir iepriekšējo ceturkšņu projekti, kuri vēl aizvien ir atvērti. Tiek atbalstīti misionāri, skolotāji, skolas, mediķi-misionāri, medicīnas iestādes un tā tālāk. Daļa no sabatskolas kolektes nonāk atpakaļ arī Latvijā kā atbalsts misijas projektiem.

Globālās misijas ziņas no Latvijas

Klausoties misijas ziņas, man dažkārt nāk prātā jautājums: kāpēc Latvijā nav neviena no šiem sabatskolas projektiem? Kāpēc nav ziņu no Latvijas? Mēs redzam, ka citās valstīs, pat Āfrikā, ir adventistu skolas, slimnīcas, klīnikas, ietekmes centri un tamlīdzīgi. Taču nekā tāda nav Latvijā.

Atbilde ir vienkārša: Latvijas adventistu draudzēm ar savām pūlēm

“Kristus sekotāji spēj saredzēt tālāk par savām vietējām vajadzībām. Arī sabatskolai jāceļ mūsu skats uz Kristus plašo druvu visā pasaulē.”

“Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes, tādēļ ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko es jums esmu pavēlējis; un, redzi, es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām.”
Mt. 28:18

un ieguldījumu ir visas iespējas nokļūt vispasaules globālās misijas uzmanības centrā. Ja ir Latvijas ziņas, kuras ir tā vērtas, lai tiktu publicētas pat Ģenerālkonferences mājas lapā, tad – lūdzu – dariet tās zināmas! Ģenerālkonferences Komunikācijas nodaļa visos iespējamajos veidos ievāc šīs ziņas. Taču viņi nenāks pie mums mājās, lai tās uzzinātu. Tās ir jādara viņiem zināmas. Bez tam, šīm ziņām ir jābūt saiknē ar globālās misijas redzējumu.

Globālo ziņu veidotājiem ir sarežģīts uzdevums – atsijāt no cilvēku liecībām tās ziņas, kuras tiešām būtu jāpublicē. Gadās arī tā, ka cilvēki, vēloties radīt iespaidu, izskaistina notikumu, pievienojot tam klāt nereālas detaļas, piemēram, braukšanu ar tukšu degvielas tvertni, satiktos eņģeļus vai redzētos dēmonus un tam līdzīgi. Šādas ziņas netiek publicētas. Misijas ziņām ir jābūt ar to pievienoto vērtību, kādēļ tās tiek publicētas draudzes medijos. Pagaidām Latvijas draudzes locekļi

nespēj šādas misijas ziņas sagādāt, tādēļ to arī nav sabatskolas misijas ziņu lasījums. Tomēr Latvijai iespēju durvis nav slēgtas. Ir nepieciešami projekti, kuri var būt interesanti Ģenerālkonferences Sabatskolas nodaļai ar potenciālu dot stratēģiski svarīgu pienesumu globālajā misijā. Ja šādi projekti tiek izstrādāti un Ģenerālkonference top ieinteresēta, tad var pienākt brīdis, kad mēs ieraudzīsim Latvijas projektus uz sabatskolas materiāla otrā vāka un klausīsimies misijas ziņas no Latvijas. Tad visas pasaules sabatskolās atskanēs Latvijas vārds. Es vēlētos piedzīvot šo brīdi.

Kristus pievilcīgais aicinājums

Kristus lielais aicinājums ir rakstīts Mateja evaņģēlija pēdējos pantos. Tas ir aicinājums ikvienam (to skaitā arī vietējās sabatskolas dalībniekiem) – lai kurp ejam, visur darām par Kristus mācekļiem tos, ar kuriem kontaktējamies. Tās ir līdzdalītās vērtības, iespaids, ietekme, vārdi, darbi un pat domas. Tas ir aicinājums sekot Kristus paraugam, kurš visur bija kopā ar cilvēkiem, iepazīna viņu vajadzības, kalpoja viņiem, lai risinātu šīs vajadzības, ieguva šo cilvēku uzticēšanos un tad sacīja: “Seko Man!” Tas ir aprakstīts E. Vaitas darbā “Kristus dziedinošā kalpošana”.

Vai jūsu sabatskolā izskan šis Kristus aicinājums? Vai tam vispār ir vieta jūsu vietējā sabatskolā? Ja tas neizskan un tam nav vietas, tad jūsu vietējā sabatskola darbojas tukšgaitā. Jūs varat izgudrot visādus jautājumus grupās vai kopā, izrādīt savu erudīciju, stāvēt uz galvas visu priekšā, bet bez Kristus evaņģēlija aicinājuma īstenošanas visas jūsu aktivitātes vietējā sabatskolā būs bez skaidra redzējuma. Vietējai sabatskolai ir jābūt cieši vienotai ar globālo misiju. Te īstenojas tas, ko Kristus ir mācījis par Savu miesu, kas visu visur piepilda.

Ko vietējai draudzei dod atbalsts vispasaules misijai?

Protams, kāds skābi var piebilst un sacīt, ka vispasaules misijas atbalsts neko nedod vietējai draudzei, apgalvot, ka visi līdzekļi aiziet projām kaut kur tālajās zemēs, kamēr mums pašiem uz vietas te ir savas vajadzības. Kā piekabe tam klāt nāk arī apgalvojums, ka

šo līdzekļu izlietojumu neviens nekontrolē. Misijas ziņu nolūks ir salauzt šo šaursirdību, aprobežotību un slinkumu. Šādas domas rodas, lai attaisnotu cilvēka kūtrumu. Apzināti vai neapzināti, bet misijas ziņu padarīšana par formalitāti noved pie tā, ka to atbalstam tiek ziedoti nožēlojami graši. Pēc tam, kad šie graši ir savākti, kolektes vācēji nostājas draudzes priekšā, lai izlūgtos Dieva svētības pār ziedojumu. Šādi tiek lūgts, lai Dievs svētītu mūsu šaursirdību un vienaldzību Kristus darbā. Par šādu rīcību būtu jākaunas.

Dažās vietējās draudzēs nav pat aizlūgšanu par misijas ziņās minētajiem cilvēkiem un viņu darbu. Tas liecina, ka klātesošie personiski nav ieinteresēti evaņģēlija triumfā pasaulē. Ja klausītājiem nerodas vēlme aizlūgt par misijas ziņās dzirdētajām personām, aizlūgt par misijas darbu zemēs, par kurām ir lasīts, tad tas atklāj pārsteidzošu vienaldzību pret lietām, kuras visvairāk interesē Jēzu Kristu. Šie ļaudis var sevi dēvēt par Kristus gaidītājiem, tomēr tiem nav Kristus Gara. Tie nav bijuši Kristus darba biedri. Atzīstu, ka šie ir skarbi vārdi, tomēr tie ir sacīti ar cerību, ka varbūt kādu tie atmodinās uz mūžīgo dzīvību.

Misijas darba pašreizējais atbalsts palīdz vietējai draudzei saredzēt savas sabatskolas vietu Kristus kalpošanas darbā. Tas palīdz saredzēt vietējās sabatskolas nozīmi sabiedrības aizsniegšanā. Globālās misijas atbalsts palīdz saredzēt vietējās sabatskolas sadraudzības svarīgumu un nolūku. Globālā misija palīdz saredzēt mērķi, kāpēc vietējā sabatskolā tiek mācīta Bībele. Visi šie četri sabatskolas elementi ved uz noteiktu mērķi – mantot dvēseles Kristum. Tie ved uz Kristus lūgšanas piepildījumu: “lai visi ir viens” un “jūs iepazīsiat patiesību, un tā darīs jūs brīvus”.

Izmantotā literatūra:

Sabbath school handbook. (2010). Review and Herald, Washington, DC: Sabbath school/personal ministries department, General Conference of the Seventh-day Adventists.

Andris Pešelis,
LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs

IMPACT NOMETNE

Šajā vasarā, no 13. līdz 20. augustam, Salacgrīvā norisinājās evaņģelizācijas nometne IMPACT. Nedēļu garajā evaņģelizācijā ikkatrs no mums guva jaunu pieredzi, zināšanas un piedzīvojumus ar Dievu. Mūsu šī gada runājs Leandro Fonseka (*Leandro Fonseca*) katru rītu un vakaru iedvesmoja ar uzrunām un atziņām no Dieva Vārda (uzrunas pieejamas IMPACT Latvia Facebook lapā).

Nedēļas garumā ar jauniešu palīdzību tika rīkoti dažādi pasākumi. Katru rītu organizējām rīta rosmes, kurās bija aicināts piedalīties ikkatrs pilsētas iedzīvotājs. Ceturtdienas vakarā pilsētas parkā Inga Šlakota nolasīja lekciju par emocionālo inteliģenci (EQ). Piektdien turpat parkā norisinājās dažādas aktivitātes bērniem, jauniešiem un pieaugušajiem. Sabata mieru baudījām pastaigā pa Randu plāvmā un gar jūru, savukārt svētdien organizējām Ģimeņu orientēšanos pa Salacgrīvu, kurā dalību ņēma vairākas ģimenes un draugu kompānijas. Šogad praktiski palīdzējām pilsētai, sakopjot kapu teritoriju, kā arī ar vietējā veikala "Kadaga" palīdzību un atbalstu izremontējām istabu kādai meitenei, kura ļoti mīl Dievu. Atbalsts bija ļoti nepieciešams, turklāt tas veda tuvāk Dievam arī viņas pārējo ģimeni.

"IMPACTā biju viens no dalībniekiem, piedalījos pirmo reizi, tāpēc īsti nezināju, ko sagaidīt, taču ar katru nākamo dienu varēju labāk ieraudzīt, kā Dievs izmanto katru no mums, lai stāstītu par Viņu citiem. Lielāko dienas daļu pavadījām, evaņģelizējot mūsu veidotajos pasākumos, praktiskajā darbā vai dodoties no mājas uz māju. Nebija tā, ka mums visiem ietu viegli, jo daudzas lietas iepriekš nebijām darījuši; piemēram, es nebiju radis stāstīt nepazīstamiem cilvēkiem par Dievu, tāpēc nezināju, kā lai iesāk sarunu. Taču, pateicoties Dieva vadībai un mūsu runātājam Leandro, drīz vien apguvu pamatus. Sarunās ar cilvēkiem uzzinājām, ko citi domā par kristietību un par kristiešiem.

Man prātā ļoti labi palikusi saruna ar vienu gados vecāku sievieti, kuru es un Ēriks no Alūksnes draudzes satikām pie veikala. Viss, ko viņa no sākuma vēlējās panākt, bija pierādīt, ka mēs kļūdāmies un ka nekam nevar ticēt. Viņa bija gatava apstrīdēt visu, ko mēs viņai stāstījām par Dievu un Bībeli, taču sieviete pilnībā mainīja savu izturēšanos, kad uzzināja, ka esam jaunieši, kas sabraukuši no visas Latvijas, lai kopīgi evaņģelizētu. Viņa vēl vairāk mainījās un atvērās, kad uzzināja, ka esam adventisti, jo dažus gadus atpakaļ kāds adventistu vīrietis viņas mājā bija salabojis caurules, kamēr visi citi vai nu atteicās, vai arī nevēlējās to darīt. Sarunas beigās mums pat izdevās ar viņu pielūgt. Tas vien parāda, ka

varam evaņģelizēt dažādos veidos un ka dažreiz mēs esam tie, kas iesāk šo darbu ar cilvēku, lai kāds cits varētu to turpināt.” (*Henrijs Hablovs*)

“Citus gadus es īsti nepievērsu uzmanību IMPACTam, es zināju, ka tāds notiek, vienmēr bija doma aizbraukt, bet tā arī nekad neaizbraucu. Šogad pēdējā nedēļā mamma izteica domu braukt, un tajā brīdī bez nekādas apdomāšanas pateicu “jā!”. Vispār nevienā brīdī šo izvēli nenožēloju, ieguvu

brīnišķīgu pieredzi, evaņģelizējot ar citiem kristiešiem, visi bija kā viena liela ģimene. Cik ļoti atšķirīgi ir justies nedēļu starp kristiešiem, kuri vienmēr palīdzēs, pamācīs, ja būsī nesaprašanā, un padarīs šīs dažas dienas par lieliskāko vasaras notikumu. Slava Dievam, ka šogad varējām visi būt kopā, slavēt Dievu, evaņģelizējot un stāstot par Viņu citiem.” (*Kate Jevdokimova*)

“Šī gada IMPACT Salacgrīvā man bija īpašs pasākums. Šajā vasarā es apmeklēju daudz un dažādus pasākumus, bet IMPACT bija tas, kas visvairāk iespaidoja manu sirdi. Daudz jaunu cilvēku no Latvijas un citām valstīm pavadīja nedēļu kopā. Jau no paša sākuma valdīja silta atmosfēra, kas mūs sagatavoja stāstīt cilvēkiem par Jēzu. Mani IMPACTā visvairāk iespaidoja tas, ka redzēju, kā Dievs spēj izmantot ikkatru Savā darbā. Šī gada runātājs tam bija labs piemērs. Dievs IMPACTā izlietoja runātāju, ļoti pazemīgu un samērā klusu cilvēku, lai aizsniegtu daudzus cilvēku sirdis; varēja just Svētā Gara klātbūtni un redzēt to, kā tiek pārveidota cilvēku dzīve. Tas ir tas, ko Dievs var darīt caur vienu cilvēku, kuram bija bailes no runāšanas publikas priekšā, bet kurš izlēma

nodot visu Dieva rokās. Neatkarīgi no tā, kādi ir mūsu talanti un spējas, kad esam mazi, Viņš var būt liels mūsu dzīvē (Jāņa 3:30) un darboties caur mums.” (*Alekss Rašs (Alex Rasch)*).

Īpašs paldies Salacas draudzei, kas atbalstīja, iesaistījās un atvēra mums savu sirdi, kā arī mācītājai Dagnijai Lapai. Paldies Latvijas draudžu savienībai un Baltijas konferenču ūnijai par atbalstu, kā arī Salacgrīvas novada domei un jauniešu iniciatīvu centram “Bāka”!

Lidojošā pūka lūgšana

Sveiks, draugs! Kā iet pa skolu? Esi jau iejuties? Vai tavā klasē ir pienācis klāt kāds jauns skolēns? Un vai kāds pa vasaru izaudzis tik garš, ka uz viņu nu jāskatās no apakšas uz augšu? Varbūt esi izstiepies pats? Ceru, ka pirmais mēnesis skolā Tev pagājis aizraujoši un ka esi uzzinājis daudz ko jaunu.

Šīs reizes stāsts ir patiešām aizkustinošs un skaists – par zēnu, kurš arī uzzināja ko jaunu, par viņa tēti, gaisa pūki un Dievu. Kā tas viss saistās kopā? Izlasi, tad redzēsi!

Abubakers cieši turēja mātes roku, kad viņi devās bēgļu gaitās no sava ciema Indijā. Bija Otrais pasaules karš, bieži notika uzlidojumi, un gaisa uzbrukumos tika iznīcinātas mājas tuvā un tālā apkaimē.

Kopā ar citiem ciema iedzīvotājiem dodoties bēgļu gaitās, mazais Abubakers un viņa māte tika nošķirti no tēva.

„Kur ir tētis?” Abubakers reiz jautāja.

„Nezinu, dēls,” māte atbildēja. „Ir karš, daudzi cilvēki pazaudē viens otru, tiek ievainoti un pat iet bojā. Es ceru uz labāko, bet... kas lai zina.” Viņas balss bija skumja un satraukta.

Abubakers nespēja noticēt, ka tētis varētu būt gājis bojā. Viņš atcerējās, kā kopā ar tēti pastaigājies un runājis, kā palīdzējis lidināt gaisa pūkus un kopā spēlējis spēles. Zēns atminējās viņu mājas ciemā un veikalu, kur viņa tēvs pārdeva drēbes, ziepes, garšvielas, sari un tējkanas. Tas bija brīnišķīgs veikals! Abubakers mēdza stundām ilgi nenogurstoši sēdēt uz paklāju kaudzes un vērot tēti pārdodam drēbes. Viņam patika pasmaržot tēju no Ceilonas,

krustnagliņas no Zanzibāras, vīģes no Smirnas un dateles no Ēģiptes. Nu tas viss bija zudis. Abubakers un viņa māte bija pārvākušies uz pilsētu kalnos, tālu prom no frontes līnijas. Bet kur bija tētis?

Kādu dienu, kad Abubakers gāja garām skolai kalnos, viņš apstājās, lai paskatītos iekšā. Tur bija bērni, kuri lasīja grāmatas un kaut ko rakstīja uz tāfeles. Viņš stāvēja un skatījās ilgi un uzmanīgi. Tad, tieši pirms pusdienlaika, viņi visi noietās ceļos un aizvēra acis. Skolotājs sāka ar kādu runāt. Abubakers skatījās apkārt, bet nevienu nevarēja ieraudzīt.

Kad bērni devās mājās, Abubakers jautāja vienam no skolas zēniem: „Ar ko skolotājs runāja, kad bijāt nometušies ceļos?”

Zēns pasmaidīja un atbildēja: „Mēs runājām ar lielo Dievu.”

Abubakers mirkli pārdomāja šo, viņaprāt, dīvaino lietu.

„Vai Viņš jūs dzirdēja?” viņš tad atkal jautāja.

„Protams,” zēns apgalvoja. „Mūsu misionārs māca, ka Dievs rūpējas un atbild, kad mēs Viņu lūdzam.”

„Vienmēr?” Abubakers gribēja

zināt pavisam precīzi.

„O, jā!” zēns atsaucās. „Bet ne vienmēr uzreiz un ne tieši tā, kā mēs domājam. Visādā ziņā Dievs dod mums visu to labāko. Nu man jānogriežas, bet tu nāc, apciemo mūsu skolu, un misionāri tev pastāstīs vairāk par šīm lietām.”

Zēns nogriezās uz sānceļa, bet Abubakers nesteidzīgi devās uz vietu, kur viņi abi ar māti dzīvoja.

„Esmu pārliecināts, ka visvairāk mums vajag atrast tēti,” viņš pie sevis noteica. „Ja Dievs dzird tos zēnus, es domāju, ka Viņš varētu dzirdēt arī mani.”

Viņš turpināja ceļu, apdomādams, kā gan varētu lūgt. Ejot garām mazam veikaliņam, Abubakeram prātā ienāca lieliska ideja. Veikalā nebija gandrīz nekādu preču, bet tur bija daži skaisti, koši papīra gaisa pūki. Abubakers nopirka vislielāko, kādu vien varēja atļauties par savām monētām, un, piespiedis dārgumu cieši klāt, devās mājās.

Mammas mājās nebija. Zēns ienesa pūki iekšā, paņēma rakstāmpiederumus un uz lielā pūka sāka rakstīt savu lūgšanu.

“Protams, Dievs, būdams tur augšā, otrpus mākoņiem, uzreiz ieraudzīs gaisā lidināmos pūķi,” Abubakers sprieda. “Tad Viņš varētu noliekties un izlasīt manu lūgšanu.”

Abubakers siki pastāstīja Dievam, kas viņš ir un kur dzīvoja, kad karš sākās; kur viņš ir tagad un cik ļoti vēlētos satikt savu tēti. Tad zēns devās laukā kalnos, lai palaistu gaisā savu pūķi. Viņš izmantoja visu auklas garumu, lai pūķis uzlidotu tik tuvu mākoņiem, cik vien iespējams. Abubakers taču vēlējās, lai Dievam būtu viegli lasīt viņa vēstuli. Viņš par Dievu nezināja daudz, bet darīja vislabāko, ko prata un saprata.

Pēkšņi nāca liela vēja brāzma un pārrāva auklu. Pūķis gaisā pavirpuoja apkārt un apkārt un tad krita lejā. Mazliet noskumis

Abubakers lēnām devās mājās, cerot, ka lielajam Dievam būs pieticis laika izlasīt viņa lūgšanu.

Tālāk notika kaut kas, ko Abubakers nezināja un nevarēja zināt. Pūķis, virpuļodams lejup no debesīm, nolaidās uz garāmbraucoša vilciena jumta un ar auklas galu aizķērās aiz tā. Tā nu tas plivinājās visu ceļu cauri kalniem, dodamies piekrastes virzienā, uz Kalkutu.

Tikmēr Abubakera tēvs atradās Kalkutā, neizsakāmi ilgodamies atrast sievu un dēlu. Viņš stāvēja stacijā un sagaidīja katru vilcienu, cerot ieraudzīt no tā izkāpjam savus mīļos. Arī šajā dienā viņš tur stāvēja. Vilciens no kalniem klaudzēdams apstājās pie perona, bet viņa sievas un dēla tajā atkal nebija. Tad viņš pamanīja pūķi, kas, joprojām

aizķēries aiz jumta malas, jautri plivinājās vējā.

„Mazajam Abubakeram tie tik ļoti patīk,” tēvs nodomāja un pasniedzās, lai satvertu vēja salauzīto pūķi.

Uz tā bija kaut kas rakstīts.

„Dārgais Dievs,” tēvs lasīja rūpīgā bērna rokkrastā uzvilktos burtus, “es esmu Abubakers. Es vēlos atrast savu tēti. Domāju, ka Tu vari mani šeit redzēt, Dievs. Dzīvoju kalnu ciematā un tūlīt iešu lidināt pūķi ārā, kalnos. Es zinu, mēs..” Bet Abubakera tēvs pat neizlasīja līdz galam. Ko kājas nes, viņš skrēja, lai pagātu uz vilcienu, kurš nupat jau gatavojās doties ceļā uz kalniem. Nu tēvs zināja, kur atrast savu mazo Abubakeru un viņa māti.

Uzdevums!

1) atrodi Bībelē notikumus, kuros stāstīts par brīnumaini atbildētām lūgšanām (vari lūgt palīdzību vecākiem vai Sabatskolas skolotājam). Savus atradumus pieraksti uz lapas vai telefona piezīmjblokā. Ja kādreiz tev ir grūti vai bēdīgi ap sirdi, izlasi, ko esi pierakstījis, tas Tevi noteikti iedrošinās;

2) pajautā saviem vecākiem un draugiem par kādām viņu īpašā veidā atbildētām lūgšanām. Domāju, tu dzirdēsi patiešām iedvesmojošus stāstus!

Atmiņas pants:

“Jo Es zinu, kādas Man domas par jums, saka Tas Kungs, miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat. Kad jūs Mani tad piesauksit, Es jums atbildēšu, un, kad jūs nāksit un Mani pielūgsit, Es jūs paklausīšu.” (Jer. 29:11,12)

Sagatavotas jaunas nodarbības Ceļa meklētājiem

Vairāk nekā pirms diviem gadiem Anna Gerasimova no biedrības “Kēfa” piedāvāja uzsākt stratēģiskās partnerības Erasmus+ projektu, lai tā gaitā sagatavotu materiālus Ceļa meklētāju pēdējām 2 klasēm – Ceļotāja klasei un Gida klasei. Sākotnēji ideja izklausījās nereaļa, jo stratēģiskajā partnerībā ir jāiesaistās vismaz 2 Eiropas savienības valstu pārstāvjiem. Tā kā daži izaugušie Latvijas Ceļa meklētāji bija palīdzējuši Lietuvas Ceļa meklētājiem, tad atradām projektā ieinteresētus palīgus Lietuvā – atbalsta organizāciju ģimenēm “Kartu Saldu”, kuri arī saredzēja šī projekta vērtību savā valstī.

Laika trūkums jūtams it visur mūsu sabiedrībā, arī jauniešu

vadītājiem trūkst laika, lai sagatavotu kvalitatīvu nodarbību, jo neviens no viņiem nestrādā kā algots darbinieks, bet visi ir brīvprātīgā darba veicēji; turklāt daudziem nodarbību vadītājiem nav pieredzes šādā darbā.

Sākām plānot, apņēmāmies paveikt nezināmo, neiespējamo, projektu kopīgiem spēkiem uzrakstījām, iesniedzām pēdējā brīdī, un to Dieva žēlastībā apstiprināja. Tagad atpakaļceļa vairs nebija, jāķeras pie darba.

Gads ir pagājis un galvenais mērķis sasniegts – ir izveidots “instrumentu komplekts”, kurā ietilpst sešdesmit 90 minūšu nodarbības jauniešiem no 14 līdz 16 gadiem latviešu, lietuviešu un krievu valodā. Tas ir tas, ko projektā nododam visiem jaunatnes darbiniekiem, bet patiesā vērtība ir lielāka. Ir sagatavotas vēl 30 garīgās nodarbības – par Sabatu, Svētnīcu, Svētā Gara darbu, Kristus

2. atnākšanu un vēl, un vēl. Dievs ir labs, parādīdams Saviem bērniem, kur atrodami resursi darba paveikšanai. Visas sagatavotās nodarbības ir izmēģinātas un izgājušas visu 3 partnerorganizāciju “cenzūru”, kas tiešām palīdzēja uz daudzām lietām paskatīties no cita redzes leņķa, un tas nebija maznozīmīgi.

17. septembrī NVO namā Rīgā, Ierīku ielā notika projekta prezentācija – te jaunatnes darbinieki tika iepazīstināti ar paveikto, varēja paši izmēģināt dalību nodarbībā. Laiks paskrēja nemanot, un šķīroties kļuva skaidrs, ka ieguvums ir gan skolotājiem, gan pusaudžiem. Skolotājam ir gatava izstrādāta nodarbība, pusaudžim – iespēja mācīties, izmantojot neformālās izglītības metodes.

Gunta Muceniece

Ar materiālu var iepazīties <https://ej.uz/generationz>

Bite-

Dieva čaklā radībiņa

Krā: Krū, kusties, lūdzu, ātrāk! Visi gaida uz tevi. Mums jādodas riekstot, kamēr vēl visi rieksti nav nolasīti.

Krū: Zinu, zinu, bet es esmu nolēmis nekur nedoties!

Krā: Interesanti gan, kāpēc? Mēs, visa lielā vārnu ģimene, lasīsim riekstus ziemai, bet tu atpūtīsies?! Tas nu gan nebūs godīgi.

Krū: Nekas liels nenotiks, ja viens mazs vārnēns atpūtīsies. Nevienš pat nemanīs viena sīka putniņa iztrūkumu! Ja nestrādās viens tāds ļoti maziņš kā es, nevienš to pat nejutīs!

Krā: Krū, tu neesi nekāds sīciņais un maziņais! Tev, tāpat kā citām vārniņām, ir jāstrādā!

Mamma: Vai tu esi redzējis, piemēram, skudriņu, kura ir daudz reižu sīkāka par tevi, sēžam mierīgi sūnās, atspiedušos pret koku un graužam saldējumu, kamēr citas skudriņas strādā? Vai arī kādu bitīti, kas arī ir sīks kukaiņītis, saldi guļam, kad citas bitītes strādā?

Krū: Nu, neesmu tā stipri viņas vērojis.

Mamma: Tad pavēro! Starp šiem sīkajiem kukaiņiņiem nav neviena paša sliņķa! Starp citu, sliņķiem DIEVS dod padomu iet mācīties no skudriņām.

Krā: Es, brālīt, Bībelē lasīju šo: "Ej pie skudras, tu, sliņķi, raugi, kā viņa dara, ņemies gudrībā – tai nav ne pavēlnieka, ne virsnieka, ne valdnieka, tomēr sev vasarā tā barību iekrāj, pļaujas laikā savēl sev ēsmu!"

Krū: Vai tiešām pasaulē nav atrodama neviena slinka skudra vai bite? Izklausās neticami. Gan bitītes, gan skudras nedzīvo vienas, bet daudzas kopā, vienā lielā saimē, kurā var būt no 30 līdz 80 tūkstošiem radnieku. Nevar būt, ka starp tiem nav neviena, kurš šad tad paslinko!

Mamma: Lai saražotu apmēram 450 gramu medus, bitēm ir jāsavāc nektārs no aptuveni 2 miljoniem ziedu! Kā tu domā, vai tad kādai bitītei ir laiks slinkot?

Krū: Tas gan ir traki daudz! Jūs taču nedomājat, ka man būs vienam pašam jāsavāc 2 miljoni riekstu!

Krā: Nevienš tev neliek lasīt miljoniem riekstu. Lasi, cik vari, tikai neslinko!

Mamma: Piemēram, bitīte saulainā dienā apciemo apmēram 2000 ziedu. Lūk, cik čakli ir šie mazie kukaiņi! Bez medus bites ražo arī vasku, propolisu, ziedputekšņus. Katra bitīte izpilda savus noteiktus pienākumus.

Krū: Bet es esmu dzirdējis, ka bišu Karaliene, tā pati galvenā bite,

nedara neko, tikai slinko un visas citas bites to apkalpo!

Krā: Pirmkārt, tu, Krū, nekāds karalis neesi, lai nestrādātu un citi tevi apkalpotu, un īstenībā tā nav taisnība, ka bišu Māte – Karaliene slinko, vai ne, mammucīt?

Mamma: Tev taisnība, Krā. Bišu Mātei ir ļoti atbildīgs pienākums. Tā ir trīs reizes lielāka par citām bitēm, un viņas galvenais uzdevums ir dēt oliņas, no kurām izaug jaunas bitītes.

Krā: Redzi, Krū, bišu ģimenē katram ir savs darbiņš!

Mamma: Bites – izlūki meklē jaunus barības avotus. Bites – kareivji visu savu dzīvi izpilda apsarga lomu. Tāpat ir bites, kas atbild par bišu stropa attīrīšanu.

Krā: Es redzēju, ka kājiņas bitītei aprīkotas ar dažādiem instrumentiem – nadziņiem, āķiņiem, spalviņām, groziņiem un piesūcekņiem.

Mamma: Tie visi nepieciešami dažādu darbiņu veikšanai – rāpošanai visos virzienos, arī pa griestiem, sevis un mājokļa tīrīšanai, vaska plāksniņu noņemšanai no vēdera, ziedputekšņu savākšanai un ielikšanai groziņā, mājas būvēšanai, tās remontam un citiem darbiņiem.

Krū: Izklausās, ka bite ir kā maza lidojoša darbnīca, pilna ar instrumentiem un ierīcēm gan

darbam, gan ražošanai, gan cīņai ar pretinieku. Gandrīz kā helikopters!

Mamma: Tik tiešām, bite var lidot visos virzienos, riņķot pa apli vertikāli un sāniski, arī pacelties stāvus gaisā un precīzi nosēsties uz jebkura zieda neatkarīgi no tā, cik stiprs ir vējš un uz kuru pusi tas pūš. Ja bitīte vēl nav savākusi pilnus groziņus ar ziedputekšņiem, tās lidošanas ātrums sasniedz 60 – 70 kilometrus stundā, tas ir vairāk nekā velosipēdistam!

Krā: Tad tikai ar automašīnu var apdzīt biti, vai ne?

Mamma: Jā, pat helikopteram nav tik labu manevrēšanas spēju kā bitei.

Krā: Bitei ir arī snukītis! Ar to tā sūc nektāru no puķītēm. Tā var savu snuki ievilkāt iekšā, lai netraucē lidošanai un citiem darbiem. Re, cik tai daudz labu dāvanīņu no DIEVA!

Krū: Zilonim arī ir snukis, bet

ievilkto viņš gan nevar! Ja zilonis lidotu, snukis noteikti plivinātos pa gaisu un tikai traucētu.

Mamma: Lūk, visā radībā redzam, ka DIEVS visu ir radījis ar vislielāko gudrību. Pat tāds maziņš kukainītis kā skudriņa vai bitīte ir ļoti sarežģīts un gudrs DIEVA meistardarbs, apdāvināts ar neparastām spējām.

Krū: Tāpat kā mēs, putniņi, vai ne?

Mamma: Katrs radīts kādam darbiņam, lai būtu noderīgs.

Krā: Tāpat arī cilvēkus DIEVS aprīkojis ar dažādām lieliskām dāvanām, nevis, lai tie slinkotu, bet būtu čakli un šīs dāvanas liktu lietā, vai ne?

Mamma: Arī jums, bērni, DEBESTĒVS ir dāvājis daudz lielisku dāvanu – rokas, lai darītu darbiņus; prātu, lai pieņemtos gudrībā; sirsniņu, lai spētu mīlēt un just!

Krā: Lietojot DIEVA dāvanas, var padarīt laimīgus citus, vai ne?

Mamma: Patiesībā tās ir DEBESTĒVA ilgas, lai mēs cits citam nestu prieku.

Krā: Redzi, Krū, DIEVS dod dāvanas, lai ar tām dalītos! Palidot vari?

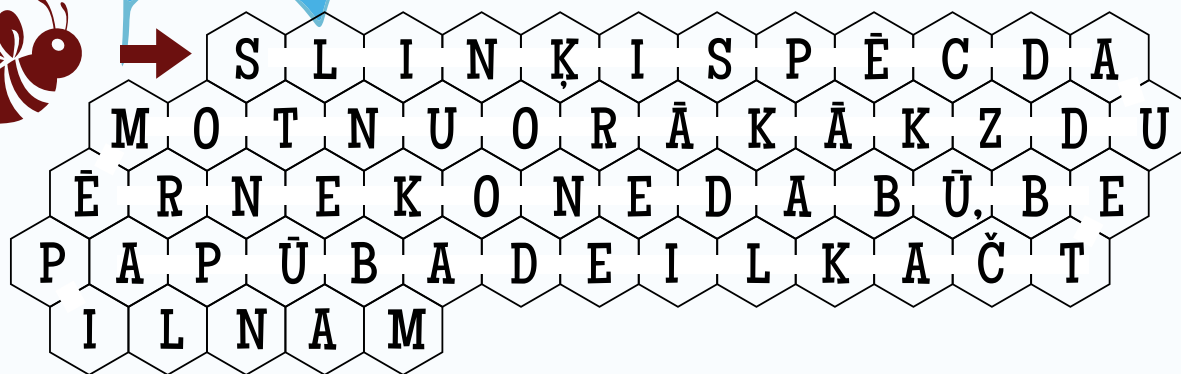
Krū: Varu!

Krā: Nu, tad nav ko slinkot, dodamies kopā riekstot!

Krū: Jā, esmu gatavs darbam! Es, vārnēns, esmu neskaitāmas reizes lielāks par biti vai skudru! Nevaru taču palikt kaunā šo čaklo sīcenišu priekšā!

Mamma: Lai arī jums, bērni, čakls, gudrs un aizraujošs, DIEVA gudrībām un dāvanām svētīts mācību gads!

Seko norādēm bišu stropa labirintā un uzzini svarīgu atziņu no Salamana pamācībām!

SIEVIEŠU KONFERENCE

UZVAROŠA DZĪVE KRISTŪ

**10. NOVEMBRĪ
10:00**

**RĪGĀ,
BAZNĪCAS IELA 12A**

**IELŪDZAM TEVI
UZ VIENAS DIENAS
KONFERENCI
SIEVIETĒM!**

PROGRAMMĀ:

- SVĒTRUNA
- LIECĪBAS
- 3 SEMINĀRI
- DZIESMAS
- SADRAUDZĪBA

**PIETEIKŠANĀS LĪDZ 27. OKTOBRIM
(MOB. 29869979)**

ORGANIZĒ:

**SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU SAVIENĪBA**

WWW.ADVENTISTI.LV

